



အမှတ် (၆၃-B)၊ ၅ - လွှာ (A)၊ အင်ကြင်းလမ်း၊ သုဝဏ္ဏ၊
သယံဇာတနှင့်သိုလှော်ရေး ဝန်ကြီးဌာန၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇာ နှစ် ၁၃၈၈ ခု၊ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁၁ ရက်

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်

ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၂၀ ခုနှစ်

စောင်ရေ

၁၀၀၀

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

မြင့်မောင်ကျော် (၀၉၅၁၁၆၃၂၅)

ထုတ်ဝေသူ

သိမ်သူစိုး (၀၁၂၈၅)

ပုံနှိပ်သူ

ဝင့်စိုလ်စိုလ်(နှန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆

စာစီ

ချစ်နှင်းဖြူ

စာစစ်

တင်မိခိုင်

စာအုပ်ချုပ်

ကိုတင်အေး Perfect (၀၉၅၁၈၀၄၈၁)

ဖြန့်ချိရေး

မဟာစာပေ

ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄

တန်ဖိုး

၄၀၀၀ ကျပ်

ဆေးဆေး

မှောင်ရိပ်ကလိပ်ပြာ မဂ္ဂဇင်းထွေ့တိုများ ၊ ဆေးဆေး

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၀

စာ ၁၈၅ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ ဝင်တီ

(၁) မှောင်ရိပ်ကလိပ်ပြာ မဂ္ဂဇင်းထွေ့တိုများ

ဆေးဆေး

မြောက်ရပ်ကလပ်ပြာ

မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ

မ ၁ တိ က ၁

	အမှတ်တရ ... မှောင်ရိပ်ကလိပ်ပြာ	၇
၁။	နှလုံးသားထက်က ကမ္ပည်းတိုင်	၉
၂။	ချောကလက်ရောင် သူမ	၁၉
၃။	ဘဝခါးခါး	၃၁
၄။	အချိန်မဲ့အရိပ်	၃၉
၅။	ကြိမ်ခြင်းတောင်းလေး	၄၇
၆။	ကောင်းကင်နီ	၅၉
၇။	အတိတ်ပန်းချီ	၆၇
၈။	ငှက်ကလေး၏ အလွမ်း	၇၇
၉။	မှန်	၈၅
၁၀။	ရေလျှိုင်းပေါ်က ကြယ်ကလေး	၉၁
၁၁။	ခြံအမှတ် ၂၈	၁၀၁
၁၂။	မှောင်ရိပ်က လိပ်ပြာ	၁၁၁
၁၃။	နရီမဲ့ဆိပ်ကမ်း	၁၂၅
၁၄။	တပေါင်းရဲ့ ဓူဝံကြယ်	၁၃၇
၁၅။	စံနန်းပျော်ရာ	၁၅၁
၁၆။	ယူကလစ်တောလမ်း	၁၅၉
၁၇။	သူ့နေရာ	၁၆၇
၁၈။	မှိုင်းပြာမှုန်ဝေ	၁၇၅
	ကိုယ်ရေးအကျဉ်း	၁၈၄

အမှတ်တရ ... မှောင်ရိပ်ကလိပ်ပြာ

ကျွန်မ၏ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ စုစည်းမှုအဖြစ် ထုတ်ဝေသော ယခုစာအုပ်တွင် ၂၀၀၉ ခုနှစ်မှ ၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်အတွင်း ရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုတိုများ ပါဝင်ပါသည်။ ဝတ္ထုတိုရေးသူသက်သက်အဖြစ် စာပေခရီးစခဲ့သူ ကျွန်မ၏ လုံးချင်းဝတ္ထု (၃)အုပ် စာဖတ်သူလက်ရောက်ပြီးမှ ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှုကို ထုတ်ဝေဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ စာဖတ်တတ်စအရွယ် မူလတန်း၊ အလယ်တန်းကျောင်းသူဘဝက မဂ္ဂဇင်းများ ခေတ်ကောင်းစဉ်ကာလမို့ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ၊ ကဗျာများက ကျွန်မ၏ စာပေဝါသနာ အဦးအစပြုရာပင်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မ ချစ်ခင်စွဲလန်းရသော လုံးချင်းဝတ္ထုရှည် ဆရာ၊ ဆရာမများ၏ဝတ္ထုတိုများနှင့် ဝတ္ထုတို ဆရာ၊ ဆရာမများ၏ စာလက်ရာ အသီးသီးကြောင့်ပင် ကျွန်မ စာရေးချင်စိတ် ထက်သန်လာခဲ့ရသည်။

ယခုတော့ ဝတ္ထုတိုချစ်သူ ကျွန်မ၏ ကိုယ်တိုင်ရေး ဝတ္ထုတိုစာမူများကို စုစည်းထုတ်ဝေဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။ ၂၀၀၉ ဝန်းကျင်မှ အစပြုသည့် (၁၁)နှစ်တာ ကာလအတွင်း ရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုတို (၁၈)ပုဒ် ပါဝင်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ဝတ္ထုတိုများကို ပြန်ဖတ်မိတိုင်း ရေးဖွဲ့ချိန်က စိတ်လိပ်ပြာ ဖြတ်သန်းမှုရောင်စဉ်အောက် ကျွန်မစိတ်တို့ တဝဲလည်လည် ရောက်ရတတ်မြဲ။ သို့အတွက်

ယခုစာအုပ်အမည်ကို **မှောင်ရိပ်ကလိပ်ပြာ** မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ ဟု ပေးဖြစ်ပါသည်။

ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း၏ ရွှေအသစ်ကဏ္ဍမှ စာပေနယ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည့် ကျွန်မ၏ ယခုစာစည်းမှုစာအုပ်တွင် ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းမှ(၁၆)ပုဒ်နှင့် အခြားမဂ္ဂဇင်းများမှ (၂)ပုဒ် ပါဝင်ပါသည်။ သည်ကာလများအတွင်း ကျွန်မ အဝေးမြေရောက်နေသည့် ငါးနှစ်တာတွင် ကျွန်မ ဝတ္ထုတိုများ ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း စာမျက်နှာပေါ်မှာ အဆက်မပြတ်ခဲ့သည့်အတွက် တောက်လျှောက် စာရေးဖြစ်လာဖို့ ခွန်အားရခဲ့ခြင်းဟု ကျေးဇူးစကား ဆိုချင်ပါသည်။ ယခုကဲ့သို့ ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှု စာအုပ်ဖြစ်လာနိုင်သည့်အတွက် စာပေနှင့်ပတ်သက်ပြီး အမြဲတစေ ကူညီခွန်အားပေးတတ်သူ ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းမှ ဆရာဦးဝင်းငြိမ်း၊ ကျွန်မစာများအပေါ် ဖတ်ရှုဝေဖန် အားပေးကြသော ဆရာ ဆရာမများ၊ ရေးဖော် စာပေမောင်နှမများနှင့် စာဖတ်သူများကို ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

စာအုပ်မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းသရုပ်ဖော်ပန်းချီများကို စိတ်နှလုံးနှင့် ထပ်တူကျ ရေးဆွဲပေးသော ဆရာမြင့်မောင်ကျော်နှင့် စုစည်းမှုစာအုပ်အတွက် အားစိုက်ကြိုးစားပေးသော ထုတ်ဝေသူ မဟာစာပေ မိသားစုကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ချစ်ခင်လေးစားစွာ



ဆေးဆေ



နှလုံးသားထက်က ကမ္ပည်းတိုင်

ဟိုယခင်က အုတ်ဂူလေးတွေ စီရီရှိခဲ့ဖူးသော တောင်ကမူ နိမ့်၊
လျှော့မိုမောက်များ ပျောက်ကွယ်သွားသည့် အဝါရောင်မြေပြင် တပြန့်
တပြူးကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း ကျွန်မရင်ထဲမှာ မနှမြောကောင်းမှန်း မသိစွာပင်
ဆိုဆိုနှင့်နှင့် နှမြောကြေကွဲလှပါသည်။

ငါးနှစ်တာကာလအထိ ကွဲကွာခဲ့ရပြီးမှ ဇာတိမြို့ငယ်သို့ ပြန်ရောက်
လာခဲ့ပေမဲ့ ကျွန်မ၏ မအောင်မေသည် ကျွန်မအလာကို မစောင့်ခဲ့တော့။
အနိစ္စတရားသည် မအောင်မေ၏ သက်ရှိဘဝကိုသာမက သက်မဲ့ခန္ဓာ
လဲလျောင်းရာ မြေပုံမို့မို့လေးကိုပါ ဝါးမျိုပစ်လိုက်မည်ဟု ကျွန်မ စိုးစဉ်းမျှ
မတွေးထင်ခဲ့မိ။ စိတ်မှန်းနှင့်သာ ကြည့်နေရပေမဲ့ ဘူဒိုဇာဘီးရာ လှိုင်းတွန်း
လေးတွေ ကျန်နေသေးသည့် မြေဝါရောင်ပေါ်မှာ မအောင်မေကို ကျွန်မ
ရှာမတွေ့တော့ပါ။

သည်မြို့ငယ်လေးမှ မခွာခင် ကျွန်မ သေသေချာချာ မှတ်သားသွား
ခဲ့သည့် ‘မအောင်မေ၊ အသက် ၁၅ နှစ်’ဟူသည့် ခပ်မွဲမွဲ သစ်သားမှတ်တိုင်
လေး၏ ထိပ်တည့်တည့်မှာရှိခဲ့သော ဆီးပင်တစ်ပင်ရော၊ ခပ်လှမ်းလှမ်း
ဘောလုံးကွင်းစပ်မှ ဖွားဖက်တော်ပန်းပင်တန်းတွေရော မရှိတော့သည့်

မြေတလင်းပြင်ကြီး ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ မအောင်မေ မကြားနိုင်ပေမဲ့ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်က မအောင်မေ၏ မြေပုံလေးရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ကျွန်မ ကတိတစ်ခု ပေးခဲ့ဖူးသည်။ ထိုကတိတစ်ခုအတွက် ကျွန်မ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပေမဲ့ ကျွန်မ ၏ မအောင်မေက သည်နေရာမှာ မရှိတော့ပါပေ။

ဆယ့်ငါးနှစ်တာ လူ့ဘဝ သက်တမ်းမှာနေရစဉ်ကလည်း မအောင် မေသည် လောကဓံ၏ ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုးမျိုးကြားမှာသာ ရှင်သန် အရှုံးပေး ခဲ့ရသည့် မိန်းမငယ်လေး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခု သေလွန်ပြီးသည့် နောက်မှာပင် သူဖြစ်ချင်ခဲ့သည်ဟု ပြောခဲ့သော အခွင့်အရေးလေးတစ်ခုမျှ မရနိုင်အောင်ထိ ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းလေးက ကံဆိုးခဲ့ရသည်တဲ့လား။ မျက်ရည်ဝေလည် လာသည့် ကျွန်မ မျက်လုံးကို မှိတ်ပြီး မအောင်မေကို ပုံဖော်ကြည့်တော့ အခါများစွာကလို ခပ်ကျဲကျဲသွားဖြူလေးတွေ ပေါ်အောင် ပြုံးရယ်နေသည့် သူ့မျက်နှာကိုပဲ မြင်ယောင်လာရခြင်းကတော့ မအောင်မေ၏ အစွမ်း၊ မအောင်မေ၏ သင်္ကေတပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

ကျွန်မနောက်က ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်သံလေးတွေကြောင့် ဘောလုံး ကွင်းဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အဖော်လိုက်ပါလာသည့် မောင်ဝမ်းကွဲ နှစ်ယောက်က စက်ဘီးတစ်စီးကို တစ်ယောက်ကတက်စီးပြီး တစ်ယောက် က နောက်ကထိန်းလိုက်ရင်း အော်ဟစ်ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်မ မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ တတိယတန်းကျောင်းသူအရွယ် စက်ဘီးစီးတတ်ခါစ ကျွန်မက ဖေဖေ ဝယ်ပေးသည့် အသစ်စက်စက် လက်ကိုင်ရှည်ရှည်နှင့် စက်ဘီးလေးကို ဂါဝန်တလွှားလွှားနှင့် အပြေးနင်းနေပြီး ဖျင်ကြမ်းထဘီ အနီရောင်တလွင့်လွင့် နှင့် မအောင်မေလေးက အနောက်မှာ တခပ်ခပ်ရယ်ရင်း အပြေးလိုက်ထိန်း ပေးနေသည်။ ကား၊ ဆိုင်ကယ်အန္တရာယ်များမှ ဝေးရာ သည်ဘောလုံး ကွင်းထဲသို့ ကျွန်မငယ်စဉ်က စက်ဘီးလာစီးတိုင်း မအောင်မေက အပြေး လိုက်ထိန်း ပေးနေကျပင်။ အခုတော့လည်း ကျွန်မတို့ ဆော့ကစားခဲ့ဖူးရာ ဘောလုံးကွင်း၏ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သေသေချာချာ ရှိခဲ့ဖူးသည့် မအောင်မေ ကို ကျွန်မ မတွေ့နိုင်တော့ပါ။



နှလုံးသားထက်က ကမ္ဘာ့ဦးတိုင်

မနေ့က ရန်ကုန်က ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်မ အလည်ရောက်လာ၍ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေသည့် ဆွေမျိုးအုပ်ကို ကျော်ပြီး အိမ်အပေါ်ထပ် အနောက်ဘက်ဝရန်တာသို့ ကျွန်မ အမောတကော ထွက်ကြည့်ခဲ့သည်။ အိမ်အနောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းက ဘောလုံးကွင်းနှင့် တစ်ဆက်တည်း တောင်ကမူလေးပေါ်က အုတ်ဂူတွေ မရှိတော့ဘဲ တောင်ကမူပါ ပျောက်ပြီး မြေပြင်ကျယ်ကြီးဖြစ်နေတာ မြင်ရတော့ ကျွန်မ တော်တော်လေး ထိတ်လန့် အံ့သြသွားမိသည်။

“မီးသွေးချောက်ရွာဘက် မြို့သင်္ချိုင်းကို ရွှေ့လိုက်တာ”ဟု ကြီးကြီးက ပြောတော့ “ကျွန်မဆီ စာရေးတုန်းက ထည့်ရေးပြောဖော်မရဘူး” ဟု ကျွန်မ ပြန်ပြောမိသေးသည်။

“စာတစ်တန်ပေတစ်ဖွဲ့ ရေးပြောစရာလားဟဲ့”ဟု ကြီးကြီးက အံ့သြတကြီး ဆိုခဲ့သည်။ အမှန်လည်း မြို့တစ်မြို့၏ သင်္ချိုင်းအရွှေ့အပြောင်းသည် တခြားသာရေးနာရေး၊ ဆွေမျိုးအရေးများကဲ့သို့ စာရေးပြောပြစရာ မဟုတ်ပါပေ။ သို့ပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မတို့ ကလေးဝမြို့လေး၏ လွမ်းတစရာ အနည်းငယ်ထဲမှာ၊ ကျွန်မ၏ သတိတရရှိမှုထဲမှာ ကျွန်မတို့မြို့၏ သင်္ချိုင်းလေးကို ထည့်စာရင်းသွင်းထားမိသည်။ ကျွန်မ၏သူငယ်ချင်း မအောင်မေ လဲလျောင်းရာ ကျွန်မတို့မြို့၏ သင်္ချိုင်းမြေကို ချောက်ချားစရာ အနိဋ္ဌာရုံ နယ်မြေဟု ကျွန်မ တစ်ခါမျှ မခံစားမိခဲ့။ ငယ်ငယ်ကစ ညကြီးမိုးချုပ်ချိန် ကြီးကြီးတို့ အိမ်နောက်ဝရန်တာမှ လှမ်းမြင်ရသည့် လရောင်အောက်က သင်္ချိုင်းဂူများကို ကလေးအတွေးနှင့် မကြည့်ရဲပေမဲ့ မြို့သင်္ချိုင်းထဲသို့ ကျွန်မတို့ မကြာခဏ သွားတတ်ကြသည်။ လွတ်လပ်ရေးနေ့လို၊ ပြည်ထောင်စုနေ့လို ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ အားကစားပြိုင်ပွဲတွေနှင့် လူစည်သည့်နေ့ဆို မအောင်မေအပါအဝင် ကျွန်မတို့ကလေးတစ်သိုက် အရဲကိုးပြီး သင်္ချိုင်းထဲဝင် လျှောက်ကြည့်ကြမြဲ။

တတိယတန်းနှစ် ပထမဆုံးအကြိမ် သင်္ချိုင်းကုန်းထဲ ဝင်လျှောက်ကြည့်ကြတော့ လူကြီးတွေ ခြောက်လှန့်ထားသည့် သင်္ချိုင်းမြေထဲဝင်လျှင် ဝင်သည့်ခြေထောက် တိုသွားတတ်သည်။ အုတ်ဂူကို လက်နှင့်ထိလျှင် ထိသည့် လက်တိုသွားတတ်သည်ဟု ဆိုကြခြင်းကိုလည်း အင်မတန် ကြောက်လှသေးသည့် စပ်စပ်စုစု ကလေးတစ်သိုက်အတွက် အနစ်နာခံရသူမှာ မအောင်မေပင်။

“မအောင်မေ နင်အရင် ဝင်သွား”

ဘောလုံးကွင်းစပ်ကျော်ပြီး သင်္ချိုင်းအဝဝင်ပို့ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ဖြစ်ကြရင်း တစ်ယောက်က မအောင်မေကို တွန်းသည်။ ထိုစဉ်က မအောင်မေများ ခြေထောက်တိုသွားမှဖြင့် ဆိုပြီး ကျွန်မသနားမိခဲ့ပေမယ့် သည်လို ဝင်သွားဖို့မှာ တစ်အုပ်စုလုံးမှာ အလုပ်သင့်ဆုံးသူက ထာဝစဉ် အုပ်စုအနွံတာ ခံရနေကျ၊ အုပ်စုတွင်းက သူငယ်ချင်းအများစုအိမ်မှာ မိခင်နှင့်အတူ အဝတ်လျှော်၊ ရေခပ်၊ ဆန်ပြာ အလုပ်တွေ အစစလုပ်ပေးရသည့် မအောင်မေပဲ ဟု အားလုံးနည်းတူ ကျွန်မလည်း လက်ခံခဲ့သည်။ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နှင့် ဝင်သွားရှာသည့် မအောင်မေ၏ ဖျင်ကြမ်းထဘီ နွမ်းနွမ်းအောက်က ခြေထောက်တိုဝင်မသွားဘူးဟု မြင်ရမှ ကျွန်မတို့ ကလေးတစ်သိုက် အော်ဟစ်ပြီး အပြေးလိုက်ဝင်ကြသည်။

အုတ်ဂူတစ်လုံးရှေ့ အရောက်မှာ မအောင်မေ၏ လက်ကို ဂျိုးဂျိုး အမည်ရသည့် ကောင်လေးက ရုတ်တရက် ကိုင်ပြီး အုတ်ဂူပေါ် တင်လိုက် ချိန်မှာ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မနှင့် ရန်ဖြစ်ကြတော့သည်။

“ကောင်စုတ်ဂျိုးဂျိုး... ခုနက သူ အရင်ဝင်ပြထားပြီးပြီလေ။ အခု နင်သိချင် နင့်လက်နဲ့ နင်ထိကြည့်ပါလား။”

ကျောင်းမှာလည်း ကျောင်းမှာပို့၊ အိမ်မှာလည်း အိမ်မှာပို့ မအောင်မေကို နိုင်စားကြတိုင်း ကျွန်မက မအောင်မေဘက်မှ အမြဲခံချင် ရန်ဖြစ်ပေး တတ်၍ မအောင်မေကလည်း ကျွန်မကို ခင်မင်အားကိုးခဲ့ပါသည်။ မအောင်မေသည် ကျွန်မတို့အိမ်နှင့်သိပ်မဝေးသော ဘောလုံးကွင်းဘက် သွားရာလမ်း ရှိ ကွက်သစ်ဘက်မှာ နေသူဖြစ်သည်။ မုဆိုးမအမေနှင့် မောင်၊ ညီမသုံး ယောက်ရှိသည့် သမီးကြီး မအောင်မေသည် ကျွန်မ တတိယတန်း တက်ရန် ရပ်ကွက်(၁)မူလတန်း ကျောင်းသို့ စရောက်ခဲ့ချိန်ကစ ကျောင်းမတက်ခင် အချိန်မှာ ရပ်ကွက်ထဲ ဆီထမင်းလည်ရောင်းသည့် ကလေးမလေး ဖြစ်သည်။

ကျွန်မက သည်မြို့လေးမှာ မွေးပေမဲ့ ဖေဖေအလုပ် တာဝန်ကျ ရာ ကလေးမြို့မှာပဲ ဒုတိယတန်းအထိ နေခဲ့ပြီး ကျွန်မ တတိယတန်းတက်ရ မည့်နှစ်မှာ ဖေဖေက ချင်းတောင်သို့ အပြောင်းကျ၍ နှစ်နှစ်အရွယ် အမြွှာ မောင်လေးနှစ်ယောက်နှင့်ပို့ ကျွန်မကို မထိန်းအားသည့် မေမေက အဒေါ် အပျိုကြီး ဆရာမနှစ်ယောက်ရှိရာ သည်မြို့လေးမှာ ကျောင်းတက်စေခဲ့သည်။ သည်တုန်းက ကျွန်မကို ခွဲထားရက်သည့် မေမေတို့ကိုလည်း စိတ်ဆိုးကာ

နှလုံးသားထက်က ကမ္ဘာ့ဦးတိုင်

ကျွန်မ ကျောင်းတက်စက တော်တော်ဂျစ်ကန်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် မနက်တိုင်း မုန့်ရောင်းရင်း အိမ်ရှေ့ဖြတ်တိုင်း ဆီထမင်း ဟု ပြုံးချိုစွာ အော်သွားတတ်သည့် ကျွန်မကိုမြင်လျှင် တစ်တန်းတည်းသား ဟူသည့် ပုံစံနှင့် ပြုံးရယ်ပြတတ်သည့် မအောင်မေကို ရန်လိုစွာ စုပုပ် နေခဲ့သည်။ မှတ်မှတ်ရရ ကျောင်းတက်ရက် နှစ်လယ်လောက်မှ ကျွန်မ မအောင်မေကို သနားခင်မင်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့က မုန့်စားဆင်းချိန်မှာ အတန်း ရှေ့ဆုံးတန်းမှာထိုင်သည့် ကျွန်မ၏ နောက်နှစ်တန်းကျော်မှ နွေဦး ဆိုသည့် ကောင်မလေး၏ ‘မအောင်မေမှာ အမြီးကြီးနဲ့ အမြီးကြီးနဲ့’ ဟူသည့် တဟားဟား လှောင်ပြောင်သံရယ်၊ ‘မလုပ်ပါနဲ့ နွေဦးရယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့’ ဟူသည့် မအောင်မေ၏ ရှက်ရွံ့တောင်းပန်သံရယ်ကြောင့် သုံး၊ လေး ယောက်ခန့် ဝိုင်းရယ်နေသော မအောင်မေတို့အနား ကျွန်မပါ ရောက်သွားသည်။

“ဒီမှာလေ... ဒီမှာ၊ မအောင်မေရဲ့ အမြီးငုတ်တို”

မအောင်မေ၏ နှမ်းရိပါးလျာသည့် လုံချည်တင်ပါးနေရာကို နွေဦးက ခပ်တင်းတင်း ဖိပြီးပြ တော့ တကယ်ပဲ ဖုဖုလုံးလုံးလေးကိုအမြင်မှာ ကျွန်မပါ အမြီးဟုတ်နေလားဟု အံ့ဩသွားခိုက် မအောင်မေက အော်ရယ်နေသော နွေဦးကို တွန်းဖယ်လိုက် သည်။ လုံချည်လေးက ခါးပေါ်ကလျှောပြီး မအောင်မေ၏ တင်ပါးအထက် နားရှိ အသားပိုဖုဖုလုံးလုံးလေးကို အမြင်မှာ ကျွန်မ နွေဦးကို တော်တော် စိတ်တိုသွားပါသည်။

“ဒါ ပြောင်စရာလား နွေဦးရဲ့။ အမြီးဆိုတာ တိရစ္ဆာန်မှ ရှိတာ။ နင့်ကို ပြောင်ရင် နင် ခံနိုင်မလား”

နွေဦးနှင့် ကျွန်မစကားများပြီး မအောင်မေကိုလည်း ကျွန်မတို့ အတန်းမှာ ပြောင်းထိုင်စေခဲ့သည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်မနှင့်မအောင်မေ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် အတူတူသွားကြသည်။ မောင်ဝမ်းကွဲများသာ ကစားဖော်ရှိသော ကျွန်မက မအောင်မေနှင့် အချိန်အားတိုင်းကစားလိုသူ ဖြစ်ပေမဲ့ မအောင်မေသည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် အလုပ်လုပ်နေခဲ့ရ သည်ကို ကျွန်မ မှတ်မိခဲ့သည်။ သူ့အမေနှင့်အတူ သူ့ကိုယ်သေးသေးလေး ထက်ပင်ကြီးချင်သော ထင်းစည်းကြီးရွက်ပြီး ညနေတိုင်း ဘောလုံးကွင်း နောက်ကျော တောတန်းထဲကနေ ကျွန်မတို့လမ်းထိပ်က ပေါင်မုန့်ဖိုသို့ ပို့ရသေးသည်။ ကျွန်မနှင့်လာဆော့တိုင်းလည်း သူ့ညီမလေးကို ထိန်းရသေး

သည်။ ကျွန်မနှင့် မောင်ဝမ်းကွဲလေးတွေကို ကြီးကြီးက မုန့်ခေါ်ကျွေးချိန်ဆို မအောင်မေသည် သူ့ညီမလေးကို ချီပိုးပြီး အမြဲပြန်ပြေးတတ်သည်။

“မအောင်မေလေးက သိတတ်လိုက်တာ။ သူတစ်ပါး စားချိန် သောက်ချိန်ဆို သူ့မှာ ပြန်သွားရှာပြီ။ သူ့ညီမလေးစားချင်မှာစိုးလို့ ထင်တယ်။ နောက်နေ့ကျရင် သမီးမှာထားနော်၊ သူတို့ဖို့ပါ ကြီးကြီးက မုန့်လုပ်ထား တာလို့။”

မအောင်မေကို ကျွန်မက ပြောသောအခါ ‘နွေဦးတို့၊ ပြောသလို နင်တို့အိမ်ကို မုန့်စားချင်လို့ လာတယ်လို့ နင်ထင်မှာစိုးလို့ပါဟယ်’ ဟု မမြင်ရဖူးသည့်မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မအောင်မေက ပြောခဲ့သည်။

မိဘနှင့် ခွဲနေရသည့် ကျွန်မ၏ ငယ်ဘဝစိတ်ဝေဒနာလေးတွေ သည် မအောင်မေကြောင့်ပင် သက်သာခဲ့ပြီး မအောင်မေကြောင့်ပင် ကိုယ့် ဘဝကို အထင်တကြီး ကျေနပ်ခဲ့ရသည်။

“သန္တာရယ် နင့်အဖေ ပေးတဲ့ စက်ဘီးလေးက သိပ်လှတာပဲ။ နင့်အဖေက သိပ်ချမ်းသာတာပဲနော်။ နင့်အမေ ဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ ဂါဝန်လေး တွေက သိပ်လှတာပဲဟယ်။ နင့်အမေက နင့်ကို သိပ်ချစ်တာပဲနော်”

သူလို ငါလို ဝန်ထမ်း မိသားစု၏ သာမန်ကလေးငယ် ကျွန်မသည် မအောင်မေ၏ အကောင်းမြင်အပြောလေးတွေနှင့်ပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မအောင်မေနှင့်ယှဉ်ပြီး သိပ်ချမ်းသာတာပဲဟု အဲသည်အရွယ်က ခဏခဏ အထင်ရောက်ခဲ့မိသည်ကို အခုအချိန်မှာတော့ ပြန်စဉ်းစားမိတိုင်း ကျွန်မ ပြုံးမိရသည်။ ဘယ်အရာကိုမဆို ပိုက်ဆံချမ်းသာကြလို့ပဲဟု စိတ်အစွဲရှိ အောင်အထိ မအောင်မေလေး ဘယ်လောက်အထိ နွမ်းပါးခဲ့သလဲကို ထို အရွယ်ကတော့ ကျွန်မ မသိခဲ့ပါ။

“ငါသာ ပိုက်ဆံချမ်းသာရင် သန္တာရဲလွင်ဆိုတဲ့ နင့် နာမည်လိုမျိုး၊ အတန်းထဲက နန္ဒာသက်ဦးတို့၊ စန္ဒီမျိုးချစ်တို့လို ငါ့အဖေနာမည်ထည့်ပြီး အောင်မေညှိဦးလို့ မှည့်လို့ ရမှာနော်”

ထိုစဉ်က သူ့အပြောကို သဘောကျပြီး အောင်မေညှိဦးဟု ရွတ် ကြည့်ကာ ကျွန်မက တဟားဟား အော်ရယ်ခဲ့ပေမဲ့ ကျွန်မတို့ကစားသည့် အနားမှာ အပင်စိုက်နေသည့် ကြီးကြီးက ကြားသွားကာ မအောင်မေကို သနားသွားပုံရပါသည်။

“နာမည်မှည့်တာ ပိုက်ဆံချမ်းသာမှ မဟုတ်ပါဘူး မအောင်မေရယ်။

နှလုံးသားထက်က ကမ္မည်းတိုင်

ကြိုက်သလိုမှည့်လို့ ရတယ်။ တကယ်တော့ မအောင်မေဆိုတဲ့ နာမည်လေးကမှ တကယ်အဓိပ္ပာယ်ကောင်းတဲ့နာမည်ကွဲ့။ မေဆိုတာ မိန်းကလေးကို ကိုယ်စားပြုတာဆိုတော့ အောင်မြင်ချမ်းသာမယ့် မိန်းကလေးလို့ မှည့်ထားတာ။ မအောင်မေလေးရဲ့ နဖူးရေအေးရေက တကယ့်ကို ကြီးပွားအောင်မြင်မယ့်ရုပ်၊ ချမ်းသာမယ့် ရုပ်ကလေးပါကွယ်”

ထိုနေ့က သွားကျွဲကျွဲလေးတွေ ပေါ်အောင်ရယ်ပြီး သူ ချမ်းသာမည်ဆိုသည်ကို တကယ်ယုံမှတ်၍ သဘောအကျကြီး ကျခဲ့သော မအောင်မေမျှာ ကြီးကြီး ပြောသလို ချမ်းသာလာဖို့ထက် လေးတန်းအောင်တော့ကျောင်းပင် ဆက်မတက်နိုင်တော့။ ထိုစဉ်က သူ့ကျောင်းစရိတ်အတွက် ကြီးကြီးက အကုန်ကျခံပါမယ် ပြောခဲ့ပေမဲ့ သူတို့မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက် အခက်အခဲရှိလာ၍ဆိုကာ သူ့အမေက မျက်ရည်ကျရင်း ငြင်းခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့ ရွှေ့ပြောင်း တက်ရောက်ရသည့် မြို့လယ် အထက်တန်းကျောင်းရှေ့မုန့်ရောင်းရင်း လာလာငေးတတ်သည့် မအောင်မေကို လှမ်းတွေ့တိုင်း ကျွန်မ ဝမ်းနည်းခဲ့ရသည်။ ကျွန်မနှင့်ကစားဖက်တွေသည် အရွယ်လေးရတော့ အပျိုမလေးတွေလို ကြီးကောင်ဝင်သွားကြပေမဲ့ ကျွန်မနှင့် မအောင်မေကတော့ ပိန်ရှည်သေးညက်နေတုန်းမို့ ကျွန်မ နဝမတန်းတက်ရချိန်အထိ ကျွန်မနှင့်မအောင်မေက အတူတူဆော့ကစားရတုန်းပင်။

“မအောင်မေကတော့ ကလေးနှင့်မမျှ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရလို့ အသားကျိုးပြီး မထွားတာ။ ညည်းကပါ ဘာလို့ သေးနေတာပါလိမ့်”

ကြီးကြီးက သည်လိုညည်းညူရင်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို အားဆေးအမျိုးမျိုး ကျွေးခဲ့သည်။ အသက်ကြီးလာပေမဲ့ မအောင်မေ၏ ကျွန်မအပေါ် အထင်တကြီး အကောင်းမြင်စိတ်လေးတွေကရှိတုန်းပင်။

“သန္တာရယ် နင် ပန်းဖွားလွယ်အိတ်လေးနဲ့ ခြေစွပ်ဖိနပ်လေးနဲ့ စက်ဘီးစီးပြီး ကျောင်းသွားရင် သိပ်ကြည့်ကောင်းတာပဲ။ နင်က သိပ်ချမ်းသာတာပဲ”

သည်လို မအောင်မေက ပြောတိုင်းကျွန်မက သိပ်ကျေနပ်ခဲ့သည်။

“ဒါ ငါ ချမ်းသာတာ မဟုတ်သေးဘူး မအောင်မေရဲ့။ ငါ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်လို့ ပိုက်ဆံရှာနိုင်ပြီး တကယ်ချမ်းသာရင် နင့်ကို ငါနဲ့အတူ ခေါ်ထားမယ် သိလား”

သည်တုန်းက ကျွန်မကို အထင်ကြီးစွာ ပျော်ရွှင်သွားသော မအောင်မေမှာ ကျွန်မ ချမ်းသာလာဖို့ကို မစောင့်နိုင်ခဲ့ပါပေ။ ကျွန်မ နဝမတန်း စတက်ရသည့် မိုးရာသီမှာ ချင်းတွင်းမြစ်နှင့် မြစ်သာမြစ်ကြားက ကျွန်မတို့မြို့လေး ထုံးစံအတိုင်း ရေကြီးခဲ့ပါသည်။ နှစ်ထပ်အိမ်အမြင့် ကျွန်မတို့ အောက်ထပ်တစ်ခုလုံးနီးပါး မြုပ်အောင်ကြီးခဲ့သော ရေကြောင့် တဲသာသာ မအောင်မေတို့ အိမ်လေးလည်း ခေါင်မိုးထိမြုပ်သည်မို့ သူတို့ ရေဘေးသည်တွေ စုဝေးရာ ဘောလုံးကွင်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတောင်ကမူ ထက်ရှိ ဆန်ဂိုဒေါင်အဖီလေးမှာ ရွှေနေကြရသည်။ ကျောင်းတွေလည်း ပိတ်ထား၍ ကျွန်မတို့တစ်တွေ အိမ်အပေါ်ထပ် ပစ္စည်းပုံတွေကြား ကြိုက်ရာ စာအုပ်ဖတ်ပြီး ငြိမ့်နေချိန်မှာ မအောင်မေကတော့ ရေကြီးချိန်မှာပင် မနားရခဲ့။ လှေပိုင်ရှိသူ တစ်ယောက်နှင့် မြစ်သာမြစ်လယ်က ရေကိုပုံးတွေနှင့်သယ်ပြီး သောက်ရေ၊ သုံးရေ ရောင်းနေခဲ့ရသည်။

ထိုနေ့ နံနက်ခင်းကတော့ ဝရန်တာမှာ စာဖတ်နေသည့် ကျွန်မကို ပင် ‘ဟေး... သန္တာရေ’ ဟု လှေလှော်ရင်း အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်သွားသေး သည်။ ကျွန်မကို သူ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်သွားခြင်း ဟု ကျွန်မ မသိခဲ့ပါ။ ရေခပ်ရင်း လှေအလူးမှာ လှိုင်းလေကြီးသော မြစ်ထဲ အားလွန် ကျသွားသည့် မအောင်မေမျှာ အရှိန်ပြင်းပြင်း မျောပါလာသည့်သစ်လုံးနှင့် ရိုက်မိသွားပြီး သတိလစ်သွားသည့် သူ့ကို ဆယ်ယူနိုင်ခဲ့ပေမဲ့ ထိုနေ့ညမှာပဲ မအောင်မေ သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ဆန်ဂိုဒေါင်ဆီကနေ လှေကလေး သုံးစင်းပေါ်က ဘုန်းကြီးတစ်ပါး နှင့် အဝတ်ပါးအုပ်ထားသည့် မအောင်မေ၏ ဝါးကပ်စင်ကလေးနှင့် မျက်နှာမဲ့ အသုဘလေးကို ဝရန်တာမှ လှမ်းကြည့်ရင်း ကျွန်မ သည်းသည်းထန်ထန် ငိုကြွေးခဲ့ရသည်။

နိမိတ်ဟူသည်က တကယ်ရှိခဲ့လေသလား။ သူ မသေဆုံးမီ သုံးရက်က နေ့ခင်းအားသည့်အချိန် လှေကြိုလိုက်လာပြီး ကျွန်မဆီ လာ လည်သည့် မအောင်မေရှိချိန်မှာ ကျွန်မတို့မြို့က တရုတ်သူဌေးတစ်ဦး၏ အသုဘချလာသည်။ ခမ်းနားလှသော ကျွန်းသားခေါင်းကြီးကို အနီရောင် တရုတ်စာကပ် သမ္ဗန်ကြီးပေါ်တင်ပြီး လှေ၊ သမ္ဗန်များစွာနှင့် စာရွက်တွေ လည်း ရေပေါ်ကြကာ ရေကြီးချိန်ပေမဲ့ စည်စည်ကားကား ချသွားတော့ မအောင်မေ သိပ်သဘောကျခဲ့သည်။

နှလုံးသားထက်က ကမ္မည်းတိုင်

“ကြည့်စမ်း သန္တာရေ။ သူတို့ခေါင်းကြီးက သိပ်လှပါလား။ ငါ ချမ်းသာရင်လည်း သေလိုကတော့ ဒီလိုမျိုး လုပ်ခိုင်းရမယ်”

သည်လို အားကျခဲ့ပေမဲ့ လှေကလေးသုံးစင်းနှင့်သာ ပြီးသွားသည့် ကျွန်မ လိုက်မပို့ခဲ့ရသော မအောင်မေ၏ မြေပုံလေးကို ကျွန်မ သွားကြည့် ရချိန်မှာတော့ မြေဖြူနှင့် ရေးထားသော ခနော်ခနဲ့ သစ်သားပြားမှတ်တိုင် လေးကို ကြည့်ပြီး ထပ်မံဝမ်းနည်းခဲ့ရသည်။ ကျွန်မတို့ငယ်စဉ် သင်္ချိုင်းထဲ သွားကြတုန်းက အဝါရောင်ဆေးခြယ်ထားသည့် လူမျိုးခြားကမ္မည်းတိုင်တစ်ခု ကို မအောင်မေ သိပ်သဘောကျခဲ့သည်။

“လှတယ်နော် သန္တာ။ ငါလည်း ပိုက်ဆံချမ်းသာလိုကတော့ ဒါမျိုး လေး စိုက်ခိုင်းရမယ်”

သူ့ဘဝတစ်သက်တာတစ်လျှောက်မှာ အမြဲနောက်တန်းကျခဲ့ရ သည့်အတွက် နေရာတကာ မတွေးသင့် မတွေးအပ်သည်ကိုပင် မစဉ်းစားနိုင် အောင်အထိ ကြီးကြီးပြောခဲ့သည့် သူ ပိုက်ဆံချမ်းသာလျှင် ဆိုသည့် အတွေး နှင့် သဘောကျသည့်အရာမှန်သမျှ တေးမှတ်ထားတတ်သော စိတ်ရင်းဖြူလှ သည့် ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းလေးအား နဝမတန်းဖြေပြီး ဖေဖေတို့ အခြေချ မည့် ရန်ကုန်သို့ မလိုက်မီရက်က သူ့မြေပုံရှေ့မှာ ကတိတစ်ခု ပေးခဲ့ဖူးပါ သည်။

“သိပ်ချမ်းသာတယ်လို့ ခဏခဏ နှင်ပြောခဲ့တဲ့ ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ငွေနဲ့ တစ်နေ့ကျရင် နှင့်မြေပုံလေးမှာ ကမ္မည်းတိုင် အဝါရောင်လေး လာထူပေးပါ မယ် သူငယ်ချင်းရယ်”



“မအောင်မေတွက် ရည်စူးပြီး ဆွမ်းပဒေသာပင် စိုက်တာ၊ အခုလို ရန်အောင်အေးဘုရားမှာ တစ်ညတာအတွက် လျှပ်စစ်မီးလှူတာ၊ ဒါတွေဟာ သမီးကတိပေးခဲ့တဲ့ ကမ္မည်းတိုင်မစိုက်လိုက်ရပေမဲ့ သူ့အတွက် ပိုကောင်း ပါတယ် သမီးရယ်။ ပြီးတော့ သမီးပြောခဲ့သလို မအောင်မေရဲ့ စိတ်ရင်း ကောင်းလေးတွေ၊ အကောင်းမြင်စိတ်ထားလေးတွေကို အမြဲအမှတ်ရပေး တာကိုက သူ့အတွက် သမီးရင်ထဲမှာ ကမ္မည်းထိုးပြီးသားပါကွယ်”

ရန်အောင်အေးဘုရား ကုန်းတော်ပေါ်မှာ ဆည်းလည်းသံ တလွင်

လွင်နှင့်အတူ ကြီးကြီးစကားကိုနားစွင့်ရင်း ကျွန်မစိတ်များ ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်လာပါသည်။ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတစ်ဖက်နှင့် သွင်းကုန်ထုတ်ကုန် ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အလုပ်ဝင်ရင်း ကျွန်မ စုဆောင်းထားခဲ့သော ကိုယ်ပိုင်ငွေနှင့် မအောင်မေအတွက် ကုသိုလ်ပြုနိုင်ခဲ့ပါပြီ။ ကျောင်းမှာ၊ အလုပ်မှာ သူငယ်ချင်းအသစ်အသစ်များစွာ ကျွန်မ ရခဲ့ပေမဲ့ ငယ်ဘဝက နွမ်းပါးလှသော သူငယ်ချင်းလေးအား မမေ့နိုင်ခဲ့ခြင်းကို ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်တော့ ကျွန်မအပေါ် အကောင်းမြင် ခွန်အားပေးစကားတွေသာ မအောင်မေ အမြဲပြောတတ်ခဲ့လို့ ဆိုသည့် အဖြေကို ရခဲ့ပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ ကျင်လည်ရသည့် ကျောင်းမှာ၊ အလုပ်ခွင်မှာ သူငယ်ချင်းများ၊ ဆရာသမားများ၏ ‘သန္တာက စိတ်ထား တတ်တယ်။ ဘယ်ကိစ္စမဆို အကောင်းမြင်ဝါဒလေးက အရင်’ ဟူသည့် မှတ်ချက်အပေါ် မေမေတို့က ‘ကလေးတုန်းက ဂျစ်ကန်ကန် မိသန္တာက ကြီးလာတော့လဲ ပြောင်းလဲသွားလိုက်တာ’ ဟု တအံ့တဩ ဆိုတိုင်းလည်း ကျွန်မ မအောင်မေကို ပို၍ လွမ်းဆွတ်ခဲ့ပါသည်။

‘တစ်ညတာ ဘုရားလျှပ်စစ်မီးအလှူရှင် မအောင်မေကောင်းမှု’ ဟူသည့် သင်ပုန်းထက်က မြေဖြူနှင့် ရေးထားသော ကမ္မည်းစာသားကို နောက်ဆုံးကြည့်ပြီး ကျွန်မနှင့်ကြီးကြီး ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် မအောင်မေအတွက် ကမ္မည်းတိုင်ငယ်မျှပင် မရှိနိုင်တော့သည့် ကျွန်မ၏ ဇာတိမြို့လေးကို စွန့်ခွာပြီး မြို့ပြသို့ ကျွန်မ ပြန်ရပါတော့မည်။ လောကမြေပြင်မှာ စိုက်ထူခွင့်မရခဲ့ပေမဲ့ ကျွန်မ ရင်ထဲက နက်ရှိုင်းသော နှလုံးသားတစ်နေရာမှာ မအောင်မေအတွက် ကမ္မည်းတိုင်တစ်ခုက စွဲမြဲစွာ တည်နေခဲ့ပြီမှန်း ကျွန်မ နားလည်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။

အကယ်၍များ သံသရာ စက်ဝန်းတစ်နေရာရာမှာရှိနေမည့် မအောင်မေတစ်ယောက် ကြားခွင့်ရှိမည်ဆိုလျှင် သည်နေ့ည ရန်အောင်အေး ဘုရား၏ ဆည်းလည်းသံလွင်လွင်ကို ကြားစေချင်မိသလို မြင်ခွင့်ရှိမည်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်မနှလုံးသားထက်က သူ့အတွက် ကမ္မည်းတိုင်ငယ်ကို မအောင်မေလေး မြင်စမ်းစေချင်လှပါသည်။

။

ဇူလိုင်၊ ၂၀၀၉၊ ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း။



ချောက်လက်ရောင် သူမ

ပြည်လမ်းကနေ ကိုက်အနည်းငယ်လျှောက်လိုက်သည်နှင့် ရွှေဟင်္သာလမ်းမှ ပဲ့ထွက်သွားသည့် ဤလမ်းကလေး၏ အမည်ကို ကျွန်မမသိပါ။ ရန်ကုန်မြေပုံမှာ နာမည်မပါသည့် ဤလမ်းတိုလေးကို ရွှေဟင်္သာလမ်းသွယ်ဟု အလွယ်ခေါ်ကြပေမဲ့ ကျွန်မနှင့် ရွှေစင်ကတော့ ဂန္ထဝင်လမ်းကလေးဟု အမည်ပေးထားကြသည်။ သည်လမ်းကလေးသို့ ကျွန်မလာမည့်နေ့က ရွှေစင်၏ လမ်းညွှန်ကို ပထမတော့ ကျွန်မ ရယ်မောမိသေးသည်။

“လမ်းထဲဝင်လာတာနဲ့ ဘယ်ဘက် သုံးခြံမြောက်မှာ သနပ်ခါးပန်းပင်ရုံ အကြီးကြီးရယ်၊ ရဲယိုပင်နှစ်ပင်ရယ် ခြံထောင့်မှာ ဒန်းသလွန်ပင်ရယ် ရှိတဲ့ခြံပဲ။ ခြံနံပတ်ကို ရှင် မှတ်လာဖို့မလိုဘူးနော်။ ကိုယ်ပြောတဲ့ အပင်တွေကိုသာ မမေ့စေနဲ့။”

လမ်းကလေးကို ဝင်မိသည့်အချိန်မှာမှ ရွှေစင်ကို ချီးကျူးမိတော့သည်။ ပြည်လမ်းမကြီး၏ နံပါတ်တစ်ခုတည်းကို လမ်းတွင်းရှိ ခြံအားလုံးမှာ မျဉ်းစောင်းအသီးသီးနှင့် သတ်မှတ်ထားသည့်အပြင် ပထမဆုံး ခြံကျယ်တစ်ခြံကလွဲလျှင် အိမ်ပုံစံအားလုံးက ဆင်နေ၍ အပင်တွေအားကိုးနှင့်သာ

ရွှေစင်အိမ်သို့ ကျွန်မ အမှန်ရောက်ရတော့သည်။ ပထမဆုံး စရောက်ဖူးသည့် နေ့မှာပင် လမ်းကလေးကို ကျွန်မ နှစ်သက်သွားမိသည်။ သစ်ပင်အုပ်အုပ် တွေ များလှသော၊ လမ်းတစ်ဖက်စီမှာ တိပညီညာသည့် ရေတမာပင်လေး တွေနှင့် လှပသော၊ ကိုလိုနီခေတ်ဒီဇိုင်း အုပ်ကြွပ်နီများများသုံးသည့် တစ်ထပ် တိုက်ပုပုလေးတွေ ဆင်တူနီးပါး ပိုင်ဆိုင်သော သည်လမ်းကလေးကို ရွှေရောင်ညနေခင်းနေခြည်အောက်မှာ လျှောက်ဝင်လာရတိုင်း တစ်နေ့တာ ပင်ပန်းမှုတို့ လွင့်စဉ်သွားနိုင်အောင် လမ်းကလေးက ငြိမ်းအေးလှသည်။

လမ်းတွင်းရှိ တစ်ဆယ့်လေးခြံလုံးသည် အိမ်ပုံစံဆင်ရုံမက နေထိုင် ကြသည့် မိသားစုပုံစံကလည်း လူဦးရေနည်းပြီး ခပ်ရိုးရိုးနေထိုင်မှု ပုံစံများ ကလည်း ဆင်ဆင်ပဲရှိ၊ မြို့ပြအရိပ်အငွေ့ စပ်ယှက်မှု နည်းသည်ကိုလည်း အံ့ဩဖွယ် အကဲခတ်မိရသည်။ အစိုးရဝန်ထမ်း အငြိမ်းစားအရာရှိကြီးများအိမ် ပိုများသည့် ဤလမ်းကလေး၏ ထိပ်ဆုံးခြံကလည်း မြန်မာမှုပန်းပုပစ္စည်းတွေ ခြံထဲမှာ အသွင်အမျိုးမျိုး တွေ့ရသည်က လမ်းကလေး၏ ငြိမ်းအေးမှုနှင့် လိုက်ဖက်လှသည်ဟု ကျွန်မ ထင်မိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှ ပြပွဲဆန်ဆန် အရောင်းပွဲလုပ်တတ်သည့် ထိုခြံက များသောအားဖြင့် ပန်းပုရုပ်များကလွဲလျှင် လူတစ်ယောက်တလေ ခြံထဲ ထွက်နေသည်ကိုပင် တွေ့ရခဲ့သည်။ တစ်ညနေ ရွှေစင်နှင့် ကျောင်းအပြန် အတူလျှောက်ဝင်လာရင်း ခြံကျယ်ထဲက လောကနတ် ပန်းပုရုပ်တွေဆီငေးကြည့်ရင်း သည်လမ်းကလေး၏ ထူးခြားမှု ကို ကျွန်မ ပြောမိတော့ ရွှေစင်က ရယ်မောထောက်ခံခဲ့သည်။

“အင်း... ရှင်ပြောလည်း ပြောစရာပဲနော်။ လူငယ်တွေချည်းပဲ နေတဲ့ ကိုယ်တို့ခြံကိုပဲကြည့်ဦး။ အားလုံးက တက္ကသိုလ်ဆရာမတွေဆိုတော့ မနက် မနက် ချိတ်ထဘီလေးတွေ ကိုယ်စီနဲ့ လမ်းနဲ့လိုက်အောင် တမင် ဖန်တီးပေးထားသလိုပဲ။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ရန်ကုန်ရောက်ကတည်းက ဒီမှာပဲ ကိုယ်နေခဲ့တာ။ အန်တီဆွေက သူ့ယောက်ျားဘက်က အမွေရတဲ့ ဒီခြံကို အရင်ကတော့ လူငှားတင်ထားတာ။ နောက်ပိုင်း သူ့တပည့်မတွေကို အဆောင်သဘောထားရင်း ကိုယ်ရန်ကုန်ရောက်လာတော့ ကိုယ့်အတွက်ပါ စဉ်းစားပြီး ခြောက်ယောက်လောက် အဆောင်သဘော အမြဲလက်ခံထား တာ။ ပထမနေခဲ့တဲ့သူတွေက တက္ကသိုလ်ဆရာမ ဝင်လုပ်ကြတော့ သူတို့ အဆက်အသွယ်နဲ့ ဆရာမဆောင်လို ဖြစ်နေပြီ”

အပြင်က ပညာရေးစင်တာမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေသည့် ရွှေစင်နှင့်

ချောကလက်ရောင် သူမ

ကျွန်မကလည်း စင်တာစည်းကမ်းအတိုင်း ပန်းရောင်မြန်မာချိတ် ဝတ်ရသည် ဖြစ်၍ အလုပ်ချိန်အတူတူ ခြောက်ယောက်လုံး အပြင်ထွက်ဖြစ်တိုင်း ‘တို့ အဆောင်က ဂန္ထဝင်ဆောင်ပဲ’ ဟု ရွှေစင်က ရယ်မောပြောတတ်သည်။

ရွှေစင်အဒေါ် အန်တီဆွေက တက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အန်တီဆွေအဆက်အသွယ်နှင့်ရွှေစင်က ရွှင်ရယ်စင်တာမှာ ဝန်ထမ်းတစ်ပိုင်း၊ ဂျာမန်စာကျောင်းသူတစ်ပိုင်း။ ကျွန်မကလည်း ရွှင်ရယ်မှာ အင်္ဂလိပ်စာတက် ရင်း စင်တာအုပ်ချုပ်သူ တီချယ်စုစန်က ခင်မင်သဘောကျစွာ အလုပ်ပေးခဲ့ ၍ ရွှေစင်ကဲ့သို့ပင် ကျောင်းသူတစ်ပိုင်း၊ ဝန်ထမ်းတစ်ပိုင်း။ ရွှေစင်က သူ့ထက် အသက်ကြီးသည့် ဆရာမတွေကြားမှာ တွဲဖက်မရှိလို့ပါ ဟူသည့် အကြောင်းပြချက်နှင့် သည်ခြံသို့ ပြောင်းလာရန် ကျွန်မကို တောင်းဆိုခဲ့သူ။ နယ်မှ ကျောင်းလာတက်ရသော ကျွန်မကလည်း မြေနီကုန်းက အစ်ကို လင်မယားတိုက်ခန်းထက် ရွှေစင်တို့ ခြံကလေးကို ပိုသဘောကျစွာ ရောက် လာရသည်ပင်။ အထူးသဖြင့် သည်ဂန္ထဝင်လမ်းကလေးကို အလွန်သဘော ကျမိခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်လမ်းကလေးထဲမှာ ကျွန်မအတွက် သစ်ပင်မျိုးစုံ ငှက်မျိုးစုံတို့ကသာ တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးစေသည့် စိတ်ဝင်စားစရာများဟု သူမကို မတွေ့ခင်အချိန်ထိ ထင်ခဲ့မိသည်။ ကျွန်မအတွက် ‘ချောကလက် ရောင် သူမ’ဟု အမည်ပေးရသည်အထိ စိတ်ဝင်စားမိသော ထိုအမျိုးသမီး ကို မတွေ့ခင်အချိန်ထိ ဖြစ်သည်။



ရွှေစင်တို့ခြံရောက်ပြီး ပထမဆုံး အလုပ်ပိတ်သည့် တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ခြံ၏ထူးခြားမှုကို ကျွန်မ သတိပြုမိသည်။ ခြံ၏ခြေရင်းဘက်က ပုံမှန်သံဆန်ခါ ကွက်ခပ်စိပ်စိပ်နှင့် ကာရံထားသော်လည်း ခေါင်းရင်းဘက်အခြမ်းမှာမူ ဟိုဘက်သည်ဘက်ပင် မမြင်သာအောင် အပိတ်သံဆန်ခါနှစ်ထပ် ဖြစ်နေ သည်။ သေချာကြည့်တော့ ပုံမှန်စည်းရိုးတစ်ထပ်မှာ ခေါင်းရင်းခြံဘက်က နောက်ထပ် တစ်ထပ်ထပ်ကာပြီး နှစ်ပေခန့်လည်း ထပ်မြင့်ထားခြင်းပင်။ သနပ်ခါးပင်အောက်က နေရောင်မရသော ပန်းအိုးတွေကိုရွှေနေရာမှ ထို အကြောင်းကို ကျွန်မ မေးမိတော့ ရွှေစင်က သဘောကျသလို ရယ်နေ သေးသည်။

“ရှင် မေးတော့မယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ဒီကိုရောက်လာသူတိုင်း အံ့သြတကြီး မေးနေကျကိုး၊ ကိုယ်မပြောဖြစ်တာက အရှိထက် ရှင် ပိုကြောက်သွားမှာစိုးလို့ပါ”

ပြောခါမှ ကျွန်မ မျက်လုံးဝိုင်းသွားတော့ ရွှေစင်က တခစ်ခစ် ရယ်မောပြန်သည်။

“လာ ကိုယ်တို့ အိမ်အပေါ်ထပ်သွားမယ်”

ရွှေစင်တို့အိမ်က တစ်ထပ်ခွဲဖြစ်၍ အပေါ်ထပ်ကို ဘုရားခန်းလုပ်ထားပြီး ဘုရားရှိခိုးဖို့ တစ်ချိန်ကလွဲလျှင် ကျွန်မတို့ အသုံးမပြုကြပါ။ ရွှေစင်က ဘုရားစင်ဘေးရှိ မှန်ပြတင်းလိုက်ကာကို ဆွဲဖယ်လိုက်တော့ ခေါင်းရင်းခြံကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ကျွန်မ မြင်ရပြီ။ လမ်းကလေးကိုသာ အာရုံစိုက်နေမိသည့် ကျွန်မက ရွှေစင်တို့ ခေါင်းရင်းခြံသည် အပြင်မှ အတွင်းသို့ မမြင်ရအောင် အလုံပိတ်သံတံခါးတံတိုင်းတွေနှင့် အခြေခံကြီးကြီးတွေဟု ခပ်ရိုးရိုး တွေးခဲ့သူပင်။

“တွေ့လား... ဟိုမှာ ခွေးစာထွက်ကျွေးနေတဲ့ အိမ်အကူ အဒေါ်ကြီးက အိမ်သားတစ်ပိုင်းလိုပဲ ဒီအိမ်ရောက်တာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ရှိပြီလို့ အန်တီဆွေ ပြောဖူးတယ်။ အိမ်သားက လေးယောက်ရှိတာမှာ သုံးယောက်က လူမမာလို့ ပြောလို့ရတယ်။ အဖေကြီးက ဘယ်ဘက်တစ်ခြမ်း လေဖြတ်ထားတာ အငြိမ်းစားဝန်ထောက်တစ်ယောက်ပဲ။ သူ့ခေတ်ကတော့ အရှိန်အဝါ တော်တော်ကြီးခဲ့တာတဲ့။ အငယ်ဆုံး သမီးထွေးက မွေးကတည်းက စကားမပြောတတ်ဘူး။ အခုချိန်ထိလည်း လူတောလုံးဝ မတိုးဘူး၊ သူ့ကိုမြင်ရင်တော့ မထင်ရဘူး။ မှန်နေအောင်ချောတာ။ သူတို့အမေက ဘိုကပြားဆိုတော့ သူက ဘိုမရုပ်လေးလိုကို ချောတာ။ နောက်မြေး ယောက်ျားလေးက ဆေးတက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်မှာ စိတ်ရောဂါရလို့ ကျောင်းဆက်မတက်နိုင်တော့ဘဲ အိမ်မှာပဲ ဆေးကုနေရတယ်။ သမီးအကြီးဆုံးရဲ့သားလေ။ သူ့မွေးပြီးပြီးချင်း အမေဆုံး၊ အဖေက နောက်အိမ်ထောင်ပြုနဲ့ အဘိုးက ခေါ်မွေးစားထားရတာ။ အဘိုးကြီးရဲ့ သားနှစ်ယောက်က နိုင်ငံခြားမှာ အခြေချနေတာ တစ်ခါတလေမှ အဖေကို လာတွေ့တာလေ။ ဒီတစ်အိမ်လုံးကို စောင့်ရှောက်နေတာက သမီးငယ်ပေါ့”

ရွှေစင် စကားရှည်ကြီးကို နားထောင်နေစဉ်မှာပဲ ပိုးဟပ်ဖြူလေးလို ရှည်ရှည်သွယ်သွယ် ဖြူဖျော့ဖျော့ လူငယ်တစ်ဦး အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်။

ချောကလက်ရောင် သူမ

“ဟိုမှာ... သူလေ”

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး ထိုလူငယ်လေးကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်မတို့ထက် တစ်နှစ် နှစ်နှစ် ငယ်မည်ထင်ရသော ထိုလူငယ်က ရှိလှမှ နှစ်ဆယ့်ငါးဝန်းကျင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဒီလိုပြောလို့ ရှင်မကြောက်ပါနဲ့။ သူက ဆိုးဆိုးကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ရောက်တာပဲကြာလှပြီ၊ သူ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ ခြံထဲ လျှောက်သွား နေလို့ လိုက်ချော့ကြရတာ အဆိုးဆုံး ကြုံဖူးတာပဲ”

“အဲဒီအိမ်ကလူတွေလည်း တော်တယ်ပဲပြောရမှာပဲ။ လမ်းထဲက လူတွေတောင် သူ့မြေးရောဂါကို သိပ်မသိကြဘူး၊ သူတို့က ဘယ်သူနဲ့မှလဲ အဆက်အဆံမရှိဘူးလေ။ သမီးငယ်က အရင် အန်တီဆွေတို့ကျောင်းက ဆရာမမို့ ရင်းနှီးကြလို့သာ ဒါတွေသိရတာ”

ထိုနေ့ညက ကျွန်မတော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ပေ။ ကျွန်မ အခန်း သည် ခေါင်းရင်းခြံနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်၍ အသံတစ်ခုတလေ ကြားရနိုင်လား လှမ်းနားစိုက်နေမိသေးသည်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ရွှေစင် အရေးတယူ ပြော မသွားသည့် သမီးအငယ်၏ အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသည်။

“တကယ်ဆို ဒီလူမမာစရိတ်တွေနဲ့ အိမ်ကထောင်းနေပြီထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်သက်လုံးနေလာခဲ့တဲ့ သူ့အဖေ၊ ညီမနဲ့ တူကလေးရဲ့ စိတ် အခြေအနေကိုငဲ့ပြီး တစ်သက်လုံးနေလာခဲ့တဲ့ ဒီခြံကို ရောင်းပြီး စရိတ် ကျဉ်းကျဉ်း အိမ်ကလေးကို ရွှေ့ဖို့ဆိုတာလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ အန်တီဆွေ အကြံပေးတာကို ငြင်းနေတာ ကြားဖူးတယ်”

အရှိန်အဝါကြီးကြီး အရာရှိသားသမီးဘဝကနေ သည်ဒဏ်တွေကို သူမ ဘယ်လိုများ ဖြေရှင်းနေပါလိမ့်ဟု ရင်မောစွာ ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့် မိသည်။ တစ်နေ့နေ့တော့ ထိုအမျိုးသမီးကို မြင်ဖူးအောင် ကြည့်ပါရစေဦးဟု ရွှေစင်ကို ထပ်ခိုးပေါ်ကနေ ပြခိုင်းဖို့ ကျွန်မ တေးထားမိသည်။ သို့ပေမင့် ရက်များမကြာခင်ပင် မြင်ဖူးရုံထက် ပိုသော ပတ်သက်မှုနှင့် ကျွန်မတို့ ဆုံဆည်းခဲ့ကြပါသည်။



ကျွန်မတို့ကျောင်းတွင် ကျွန်မ၏ အဓိကတာဝန်မှာ သင်ကြားရေး ဆရာ၊ ဆရာမများ၏ စာသင်ချိန် စီစဉ်ရေးဆွဲရမှုဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်စာဌာနမှာ နိုင်ငံခြားသား ဆရာ၊ ဆရာမများ ပုံသေရှိပြီး ဖြစ်၍ စနေနေ့၊ ဆွေးနွေးပွဲများ အတွက်သာ ကျွန်မ အလုပ်ရှုပ်ရတတ်သည်။ ယနေ့မှာတော့ အခြေခံအဆင့် Level 1 မှာ သင်ကြားပေးမည့် ပြည်တွင်းမှ ဆရာမတစ်ယောက်နှင့် သင်ကြား ရေး အချိန်ညှိယူရန် ကျွန်မတာဝန် ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မတို့စင်တာက Level 1 မှာသာ ပြည်တွင်းက ဆရာတွေ ခန့်ထား၍ လူနည်းစုပဲ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မက ထိုဆရာမကို လေးစားစွာဖြင့် ဆက်သွယ်အကြောင်းကြားခဲ့ပါ သည်။ သူမ၏ ရုံး (သို့မဟုတ်) အိမ်ကို လာတွေ့ရမလားဟု ဖုန်းနှင့်အရင် ဆက်သွယ်ခဲ့သည်။

“နေ့ခင်း နှစ်နာရီဝန်းကျင်မှာ လှည်းတန်းဘူတာမှာ လာတွေ့ပေး နိုင်မလား။ ဒီနေ့ ချောကလက်ရောင်ဝမ်းဆက် ဝတ်ထားတယ်။ မျက်မှန်က ဆီးရောင်၊ ဒါဆိုရင် ရှင်ရှာတွေ့နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

သူမ၏ အဖြေက ကျွန်မကို တော်တော်လေး အံ့အားသင့်သွားစေပါ သည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး တီချယ်မေဘယ်လ် ဘူတာမှာဆို လူရှုပ်နိုင်လို့ ကျွန်မတို့ စကားပြောလို့ အဆင်မပြေနိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်”

သူမ အသံတိတ်သွားတော့ ကျွန်မကို စိတ်ခုသွားတာလား ဟု စိတ်ညစ်သွားမိသေးသည်။

“ကိုယ်က အခုမနက်ပိုင်းမှာ ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်ကို သွားရမယ်။ နေ့ခင်း နှစ်နာရီ ရွှေပုန်းညက်မှာ စာသင်ပေးရဦးမယ်ဆိုတော့ ဒီအချိန် အဆင်မပြေဘူးဆိုရင် ညနေလေးနာရီဝန်းကျင်လောက် လှည်းတန်းတစ် နေရာရာမှာ ရှင်စောင့်နိုင်ပါတယ်”

“ဒါဆို Moon Bakery မှာ ညနေလေးနာရီအရောက် ကျွန်မစောင့် နေပါမယ်။ တကယ်လို့ ရုံးချိန်ပြင်ပ တီချယ်အိမ်မှာ လာတွေ့ရမယ်ဆိုလဲ ကျွန်မအတွက် အပန်းမကြီး...”

သူမ လာစေချင်သည့်နေရာကို ငြင်းမိသလို ဖြစ်သွားသည့် ကျွန်မ ၏ လောကွတ်စကားပင် မဆုံးသေး၊

“အိုကေ Moon မှာ တွေ့ကြတာပေါ့၊ ဆီးယူ...”

ဝပ်ခနဲ ချသွားသည့် ဖုန်းသံကြောင့် ကျွန်မ နားပင် အူသွားမိသည်။

ချောကလက်ရောင် သူမ

စိတ်အနှောင့်အယှက် အနည်းငယ်နှင့်ပင် ချိန်းဆိုထားသည့်ဆိုင်မှာ ကျွန်မ သွားစောင့်ရတော့သည်။

ဖုန်းထဲမှာ သူမ ပြောခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ဆိုင်၏ မှန်တံခါးအပြင် သူမရောက်လာသည်နှင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ချောကလက်ရောင် လွှမ်းသွား သလား ထင်ရတော့သည်။ အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင် သူမသည် ဖြူဝင်း သည့် အသားအရေအားကိုးနှင့်ပဲ ထိုအညိုရောင်တွေကို အားမနာတမ်း သုံးစွဲသလားထင်ရသည်။ ဘိုဆန်ဆန်ချောမောလှပသော သူမ၏ ဟိုးအရင် ခေတ်စားခဲ့သည့် ဖိုဘီကိတ်ဆံပင်ကလည်း ရွှေအိုရောင်၊ နှုတ်ခမ်းပါးပါးက လည်း ရွှေအိုရောင်၊ စလင်းဘက်အကြီးကြီးကလည်း ချောကလက်ရောင်နှင့် ကျွန်မပါ ရောယောင် ညှိမှိုင်းသွားသလိုပင်။ အမှန်လည်း ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မိတ်ဆက်ပြီး ခုံမှာ ပြန်ထိုင်မိသည်နှင့် စိတ်ဓာတ်ပါ မှုန်မှိုင်းသွားအောင် သူမ တတ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

“ပထမဆုံး သက်လယ်ကို ကိုယ်ပြောချင်တာက ရထားစီးတဲ့ လူတန်းစားအကြောင်းပါ။ ဘူတာမှာ လူရှုပ်တယ်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုချင်တာ လဲ ကိုယ်မသိပေမဲ့ ဒီက ဘတ်စ်ကားလောကနဲ့ယှဉ်ရင် ရထားစီးရတာ အမှန်တကယ် သက်သောင့်သက်သာရှိတဲ့အကြောင်း မင်းကိုပြောချင်တယ်။ အဲဒီမှာဆို ရိုင်းပျမယ့် စပယ်ယာမရှိဘူး။ လူလူချင်း တွန်းထိုးထိခိုက်စရာမရှိ ဘူး။ ဒီတော့ ဘူတာမှာ လူရှုပ်တွေချည်းပဲဆိုတဲ့ အတွေးအခေါ်မျိုး မထား ပါနဲ့...”

ကျွန်မမှာ ပါးစပ်ပင် စေ့ပိတ်မရအောင် သူမကို အံ့ဩတကြီး ကြည့်မိကာ ကျွန်မ၏ဆိုလိုရင်းကို အတတ်နိုင်ဆုံး သူမ နားလည်အောင် ရှင်းပြရပါသည်။ အမှန်လည်း နယ်မှ ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်မ ကျင်လည်သော ကျောင်းနှင့်အိမ်က ဘတ်စ်ကား ခြောက်မှတ်တိုင် အကွာအဝေးသာမို့ မြို့ပတ်ရထားတို့၏ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်း မသိလောက် အောင် ကျွန်မနှင့် အလှမ်းဝေးပါသည်။ သူမနှင့်အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးလိုရင်းကသာ ကျွန်မ ငြင်းဆိုရခြင်း၏ အဓိကအကြောင်းရင်းဖြစ် ကြောင်း ရှင်းပြရပါသည်။ ပြောချင်ရာပြောပြီး ကျေနပ်သွားပုံနှင့် သူမကတော့ လိုချင်သော ကျောင်းအချိန်တွေ တောင်းရင်း စကားပိုင်းကို ပြန်စသည်။ အခြားသင်တန်းတစ်ခုအပြင် သီးသန့်စာသင်ချိန်တွေရှိသော သူမနှင့် ကျောင်း အချိန်ညှိယူရင်း ဆီးရောင်မျက်မှန်အောက်က အလွန်လှလိမ့်မည်ထင်ရသော

သူမမျက်ဝန်းတွေကို ကြည့်မိကာ ရှေ့လျှောက် သူမနှင့် ဆက်ပတ်သက်ဖို့ ကျွန်မ စိတ်မောသွားမိသေးသည်။

ခပ်မတ်မတ်လမ်းလျှောက်ဟန်ကြောင့် မော်ကြားဟန်ရှိသော သူမ၏ အညိုရောင်လွှမ်းသည့် မျက်ဝန်းတွေမှာ ကျွန်မ ဘာသာပြန်ရခက်သော အရိပ်အငွေ့တွေကြောင့် ဘယ်လိုပါလိမ့်ဟု အိမ်ပြန်ချိန်အထိ အတွေးထဲမှာ သူမအကြောင်းက နေရာယူနေတော့သည်။ ထိုညနေ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ခွင့်နှင့် နယ်ပြန်သွားသော ရွှေစင်က ပြန်ရောက်နှင့်နေပြီ။ ကျောင်းကိစ္စတွေ ပြန်ပြောဖြစ်ရင်း တီချယ်မေဘယ်လ် ဆိုသည့် သူမအကြောင်း ကျွန်မပြောပြတော့ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသော ရွှေစင်က ထုံးစံအတိုင်း တခစ်ခစ် ရယ်မောပြန်သည်။

“အခုပဲအန်တီဆွေအိမ်ဝင်လာပြီး သိလာလို့ ရှင့်ကို အံ့ဩအောင် ပြောပြမလို့ဟာ။ အဲဒီ တီချယ်မေဘယ်လ်က အန်တီဆွေဆက်ပေးလို့ တို့ကျောင်းမှာ ဝင်လုပ်ပေးဖို့ သဘောတူတဲ့ ခေါင်းရင်းအိမ်က ဆရာမလေ။ ရှင်ပဲ မြင်ဖူးချင်ရဲ့ဆို”

ခုတင်ပေါ် အလျားလိုက်မှောက်နေရာမှ ခုန်ထမိအောင် ကျွန်မ တကယ် အံ့ဩသွားမိသည်။

နောက်ရက်များမှာတော့ မည်သူမှ တာဝန်ပေးစရာမလိုဘဲ ကျောင်းမှာ သူမကို ဂရုတစိုက် ကူညီပေးသူက ကျွန်မဖြစ်လာသည်။ သာမန်အချိန်မှာ မည်သူတစ်ဦးကိုမျှ အထူးတလည် ဂရုပြု မဆက်ဆံတတ်သော သူမက စာသင်ကြားရာမှာတော့ ပါရမီရှိလှသည်။ အပြီးအရယ် မရှိသလောက် နည်းသည့် ကြားမှပင် ကျောင်းသားအားလုံးကို စိတ်ဝင်စားနေအောင် ဆွဲဆောင်သင်ကြားနိုင်သည်ကိုလည်း ကျွန်မ လေးစားမိသည်။ နေ့စဉ်နီးပါး ချောကလက်ရောင် အဝတ်အစား ဒီဇိုင်းမျိုးစုံကို ဝတ်ဆင်တတ်သူမို့ သူမ ခံစားချက် ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်းတွေကိုများ ဖော်ကျူးနေရောသလားဟု လိုရာ ဆွဲတွေးမိတော့သည်။ မျက်မှန်အကာ မရှိသော သူမမျက်ဝန်းတွေကို ကျွန်မ မြင်ရစဉ်က သည်လိုအိမ်ထောင်စုမျိုးမှာ ဦးဆောင်ပင်ပန်းရှာမည့် အမျိုးသမီး၏ မျက်ဝန်းရိပ်တွေကို စိတ်ပျက်အားလျော့ရိပ်ဟု ဘာသာပြန်ကြည့်မိတော့ မမှန်ပြန်။ သည်လို စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းမှုမျိုးဟု ကောက်ချက်ဆွဲ၍ မရအောင် သူမက ထောင်မတ်နေသေးသည်။

တစ်ညခင်းမှာတော့ ထုံးစံအတိုင်း အငှားကားကို လမ်းထိပ် နှစ်ခြံ

ချောကလက်ရောင် သူမ

ကျော်မှာ ရပ်ခိုင်းပြီး လမ်းလျှောက်ဝင်လာသော သူမကို ထပ်ခိုးပေါ်မှ မျှော်ကြည့်ရင်း ရွှေစင်ကို ကျွန်မ မေးမိသည်။

“တီချယ်မေဘယ်လိုက အပျိုကြီးလား ရွှေစင်”

“ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အမျိုးသားက အမေရိကားမှာ နောက်အိမ် ထောင်နဲ့လေ။ ကြာပြီ ကွဲသွားတာ။ သူ့သားလေးကတော့ ဆယ်တန်းအောင် ပြီးမှ သူ့အဖေနောက်လိုက်သွားတာ နှစ်နှစ်လောက်တော့ရှိပြီ”

ခြံထဲ ဝင်လာလာချင်း ဒန်းပေါ်မှာ ထိုင်ငေးနေသည့် ညီမဖြစ်သူ၏ပါးကို အနမ်းနှင့် နှုတ်ဆက်နေသည့် သူမကိုကြည့်ကာ ကျွန်မ စိတ်ထိခိုက်သွားမိ သည်။ သူမမျက်ဝန်းများဆီက အရိပ်ကို ဆွေးလျှရိပ်လို့ ဘာသာပြန်ကြည့်ဖို့ ကျွန်မ စိတ်ကူးလိုက်မိသည်။



ကျောင်းမှာ သူမအပေါ် အမြဲတစေ ကူညီပေးလေ့ရှိသော ကျွန်မ ကို သူမနှင့် အိမ်နီးချင်းမှန်းသိသွားတော့ နွေးနွေးထွေးထွေး ပြုံးပြတတ်လာ သည်။ ဘတ်စကားစီးဖို့ကြောက်တတ်သော သူမကို ညနေပိုင်း ကျောင်း ဆင်းချိန်တူလျှင် ကျောင်းရှိရာ မြကန်သာလမ်းကနေ နှစ်မှတ်တိုင်စာဝေး သော ကျွန်မတို့ လမ်းကလေးအထိ အတူတူလမ်းလျှောက်ပြန်ဖို့ အဖော်စပ် လျှင် သူမ လက်ခံတတ်လာသည်။ သည့်ထက် ရင်းနှီးလာလျှင်တော့ ပြင်ပအားလုံးနှင့် သူမ သူစိမ်းဆန်မနေအောင် ကြိုးစားကြည့်ဖို့ ကျွန်မ စိတ်ကူးထားမိသေးသည်။ အိမ်ပြဿနာအားလုံးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရချိန်မှာ သူမကို စွန့်ခွာသွားသည့် ခင်ပွန်းသည်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အချို့သူတွေ၏ စကားတင်းဆိုမှုကို သူမ နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားရပြီးနောက်ပိုင်း အပေါင်း အသင်းအားလုံးနီးပါးနှင့် အဆက်အသွယ်ဖြတ်လိုက်သည်ဟု အန်တီဆွေမှ တစ်ဆင့် သိရသည့်နေ့က အုတ်တံတိုင်း မြင့်မြင့်တွေအောက်ရှိ သူမအိမ် ကလေးကို လှမ်းကြည့်ကာ ကျွန်မ စိတ်ထိခိုက်မိသည်။ သူမလက်ခံမည် ဆိုလျှင် ခပ်ပိတ်ပိတ် အုတ်တံတိုင်းတွေကို ဖျက်ပေးပြီး နွေးထွေးသည့် စိတ်နှလုံးရှိသော ဝန်းကျင်ကိုလည်း မြင်အောင် ကြည့်တတ်ပါဟု တိုက်တွန်း ချင်သေးသည်။

လူမမာသတင်းမေးသွားသည့် အန်တီဆွေနှင့် ခေါင်းရင်းခြံသို့

ပထမဆုံးလိုက်ဖူးသည့်နေ့က သူမအနေအထားကို ကျွန်မ ပိုမြင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ စိတ်အားငယ်တတ်ပုံရသော ညီမက ရောဂါသည်းနေ၍ မလှုပ်နိုင်သော ဖခင်ဖြစ်သူ၏ လက်ကို တစ်နေ့ကုန်ကိုင်ကာ မျက်ရည်တွေတွေ ကျနေသည်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မပင် မျက်ရည်ကျမိသည်။ အမြဲကြုံဖူးဟန် မာန်တင်းထားသည့် သူမမျက်နှာ ညိုညိုကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ ပိုစိတ်ထိခိုက်မိသည်။ အောက်ထပ်အခြေအနေတွေကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဟန် တူဖြစ်သူက အပေါ်ထပ်ခိုး သူ့နေရာမှာ မလှုပ်မယှက် ငေါင်စင်းနေသည်။ ဆရာဝန်ရောက်လာတော့ ဝိုင်းကူရင်း ဆေးပစ္စည်း ဝင်ယူပေးရသည့် စတိုခန်းနံရံမှာ သူမတို့ စုံတွဲဓာတ်ပုံနှင့် သူမ သားကလေး၏ အရွယ်မျိုးစုံ ဓာတ်ပုံကလေးတွေကို တွေ့ရသည်။ ခုံညားချောမောစွာ ပြုံးရယ်နေသော သူမ အမျိုးသားပုံကို ကြည့်ရင်း သူမ နှလုံးသားထဲက လူတွေကိုလည်း စတိုခန်းထဲ ထည့်ပိတ်ပစ်ပြီး ရှင်သန်နေနိုင်ရတာပဲဟု ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။

သည်နောက်ပိုင်းမှာတော့ တစ်ပတ်မှာ သုံးရက် ပုံမှန် ညနေတိုင်း ကျောင်းကနေ လမ်းလျှောက်ပြန်ကြရင်း ကျွန်မကို သူမ ပိုရင်းနှီးလာသည်ဟု ခံစားရသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် ကျွန်မ ပြောပြသော ဟာသလေးတွေကို လိုက်ရယ်မောသည်အထိ သူမ တိုးတက်လာသည်။ ကျွန်မ မျှော်လင့်မိသည်က ပျော်ရွှင်စရာနည်းပါးသော (လုံးဝပင်မရှိနိုင်ဟု ယူဆမိသော) သူမအတွက် သူမ အယုံအကြည်မဲ့သွားသော သူစိမ်းတွေ၏ လှိုက်လှဲနွေးထွေးမှုကို အနည်းငယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ ဖန်တီးပေးချင်မိသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် သည်လိုအဖြစ်တွေနှင့် ကိုယ့်သွေးသားတွေကို နိစ္စရှုကြည့်ပြီး ပင်ပန်းဝမ်းနည်းရမည့် သူမနှလုံးသားအတွက် ပြင်ပကမ္ဘာ၏ နွေးထွေးမှုလေးကို ရှာကြံခံစားမိစေချင်သည်ပင်။

တစ်ညနေ သူမနှင့် လမ်းလျှောက်ပြန်ကြရင်း ပြည်တော်ပြန်တော့မည်မို့ ကျောင်းမှာ နှုတ်ဆက်ပွဲလုပ်သွားသည့် ဆရာတစ်ဦးဖြစ်သူ အမေရိကန်နိုင်ငံသား မစ္စတာရန်ဒီ၏ စကားလုံး လှလှလေးတွေကို ဆွေးနွေးမိကြသည်။

“သူ့ကို သူတစ်ပါးက စစ်မှန်စွာ လိုအပ်တဲ့အချိန်တွေလို့ ထင်မှတ်တန်ဖိုးထားခဲ့ရတဲ့ ဒီကျောင်း စာသင်ချိန်တွေကို ထာဝရအမှတ်ရနေမယ်ဆိုတဲ့ မစ္စတာရန်ဒီရဲ့ စကားလုံးလေးတွေကို ကျွန်မ သိပ်သဘောကျတယ်”

ကျွန်မစကားဆုံးတော့ သူမက ကောင်းကင်ပြာပြာကြီးကို ခပ်ကြာ

ချောကလက်ရောင် သူမ

ကြာ မော့ကြည့်နေပြီး တစ်ချက်ပြီးလိုက်သည်။

“ဒီစကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရော တန်ဖိုးရော ဘယ်လောက်ကျယ်ဝန်း တယ်ဆိုတာ ကိုယ်ကပိုပြီး နားလည်ပါတယ် သက်လယ်။ ကိုယ်တစ်သက်လုံး ရှင်သန်သွားရမှာကလဲ သူတစ်ပါးက လိုအပ်တဲ့ အချိန်တွေထဲမှာပဲလေ။ ကိုယ်ပြန်လာမှ ထမင်းစားဝင်တဲ့ ဒယ်ဒီရယ်၊ ညအိပ်ရင် ကိုယ့်လက်ကလေး ကို တစ်ချက်လောက်ကိုင်ပြီးမှ စိတ်လုံခြုံစွာ အိပ်ပျော်တတ်တဲ့ ညီမလေးရယ်၊ သူအသိစိတ်မဲ့နေချိန်မှာတောင် သား ဆိုတဲ့ ကိုယ့်ခေါ်သံကို အသိအမှတ်ပြု နားထောင်တတ်တဲ့ တူကလေးရယ် သူတို့တစ်တွေရဲ့ တန်ဖိုးထားမှုကပဲ ကိုယ့်အသက်ရှင်ရခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ကိုယ့်ကို မရှိမဖြစ် လိုအပ် နေသူတွေကို မပစ်ပယ်နိုင်လို့ ကိုယ့်အတွက် မရှိမဖြစ်လို့ ထင်မှတ်ရအောင် ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ချစ်သူရဲ့စွန့်ပစ်မှုကို ခံခဲ့ရတယ်။ ကိုယ့်အသက်ထက် ချစ်ရတဲ့ သားကလည်း ကိုယ့်ဒုက္ခတွေကို မကြည့်ရက်ဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက် လှလှလေးနဲ့ ကိုယ့်ကို ထားရစ်ခဲ့တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဆက်ပြီး မရပ်တည် နိုင်လောက်အောင် ဝမ်းနည်းဖူးပေမဲ့ ကိုယ့်တစ်ကိုယ်စာထက် အရေးကြီး တဲ့ဘဝကို တန်ဖိုးထားတတ်ရမယ်မို့လား။ တခြားသူတွေရဲ့ ကိုယ့်အပေါ် စစ်မှန်တဲ့ လိုအပ်မှုတစ်ခုကို ဖြည့်ဆည်းပေးရင်း တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပေးဆပ်မှုအဖြစ် ခံစားတတ်ရင်းနဲ့ပဲ ကိုယ်လဲ တစ်ကိုယ်စာ ငြိမ်းချမ်းလာနိုင်တာပဲလေ။ ကိုယ်မရှိလဲဖြစ်တဲ့ သူတွေအတွက်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကျိုးသက်သက် လွမ်းဆွတ်နာကျင်မနေချင်တော့ဘူးလေ”

စိတ်မှတ်မဲ့သူလို အကြည့်မျိုးနှင့် အဝေးကိုငေးရင်း ပြောနေသော သူမ၏ အသံတိုးဖွဖွကို နားထောင်ရင်း ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ခံစားမှုက တစ်လှည့်စီ ရိုက်ခတ်လာသည်။ သူမ လက်တစ်ဖက်ကို နွေးထွေး စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ကိုယ်ချင်းစာတရားသက်သက်နှင့် သူမအတွက် ဝမ်းနည်းမိရင်းကပင် ခိုင်ကျည်စွာ ရပ်တည်နိုင်သော သူမ စိတ်အနေအထား အတွက် ကျွန်မ အမှန်ပင် ဝမ်းသာမိသည်။ တစ်ဖက်သတ်အမြင်ဖြင့် လွဲမှားစွာ ကရုဏာသက်နေခဲ့မိသော ကျွန်မ၏ စိတ်အတွေးများအတွက် စိတ်ထဲကနေပဲ သူမကို တောင်းပန်လိုက်မိသည်။

ထိုညနေက ရွှေအိုရောင်ညနေခင်းနေ့ခြည်တွေ၏အောက်မှာ ကျွန်မ မြင်ခွင့်ရခဲ့သော ရွှေရောင်အနားသတ် ချောကလက်ရောင်စဉ်၏ ဆန်းပြား သည့် အလှတရားတစ်ခုအတွက်တော့ သူမကို လှိုက်လှဲစွာ ကျေးဇူးတင်

လိုက်မိပါသည်။

။

ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၁၀၊ ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း။



ဘဝခါးခါး

မှောင်ရီဖျိုးဖျိုးသည့် သည်အချိန်ဆိုလျှင် သူ၏ ပျင်းရိဖွယ်အချိန်တွေကို တိုတောင်းစေတတ်သည့် သူ့မိတ်ဆွေ ရောက်ရောက်လာတတ်သည်။ သည်ရပ်ကွက်လေးထဲက တစ်ယောက်တည်းသော သူ့မိတ်ဆွေဖြစ်သည်။ အခုတော့ အိမ်ငယ်လေးထဲမှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် ငြီးငွေ့စွာ ငိုငိုနေသည့် သူတစ်ယောက်တည်းပင်။

သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်က ယစ်ရွှေရည်ပုလင်းသည် အရာမယွင်းနိုင်သေး။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခါးရှသော အရက်ဖြူစစ်စစ်တွေကို မက်မက်မောမော သူ့သောက်လာခဲ့သည့်တိုင် သည်နေ့လိုမျိုး တွေဝေမှုနှင့် ကြည့်မနေဖူးခဲ့။ သူ့မိတ်ဆွေသည် သူ့ကဲ့သို့ အရက်ကို ကြိုက်နှစ်သက်သူ မဟုတ်သော်လည်း အရက်ပုလင်းထဲက တစ်စုံတစ်ရာကိုတော့ ကောင်းကောင်းအသုံးချသွားတတ်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူ အမြဲသောက်သည့် အရက်ပုလင်းထဲက သူ့သတိမပြုခဲ့မိသော ဓာတ်ပေါင်းတစ်ခုကိုလည်း ရှာဖွေပေးသွားခဲ့သေးသည်။



ကျိုက်ဝိုင်းဘုရားလမ်းပေါ်ရှိ သည်ခြံသို့ သူ စရောက်လာစဉ်က တော့ ခြံထဲမှာ သူ့အပြင် ခြံပိုင်ရှင်သူဌေး၏ စက်မှုနဲ့သို့ ရွှေ့လက်စ အလုပ်ရုံအလုပ်သမားတွေပါရှိ၍ ခြံက စည်ကားသေးသည်။ သူရောက်လာ ပြီး တစ်လအတွင်းမှာပင် ဂိုဒေါင်အလွတ်တစ်လုံးနှင့် သူနေရမည့်အိမ်ငယ် လေးပဲ ကျန်ကာ သူ့မှာ တကယ့် ခြံစောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားသည်။ သူကလည်း စာအုပ်တစ်အုပ်ရှိလျှင် ပြည့်စုံတတ်သူမို့ တိတ်ဆိတ်နေသော ခြံထဲမှာ ခဏချင်းပင် အသားကျသွားသည်။ ပြီးတော့ ညနေအတွက် လိုအပ်သော ယစ်ရွှေရည်ကလည်း သူ့အတွက် သိပ်မပူပင်ရ။ ခြံဘေးလမ်း ထဲက ဖြတ်ဝင်သွားရသည့် ရပ်ကွက်ငယ်ထဲမှာ အရက်ဖြူဆိုင်လေးက သိပ်မဝေးလှပေ။ သည်တော့ ညနေ ညနေဆို ပုံမှန်လွယ်အိတ်လေး ဟန်ပြ လွယ်ပြီး သူ သွားဝယ်ရုံသာ။ အရင်ကတည်းက သူက ဆိုင်မှာ ထိုင် သောက်ခဲ့သူ။ တစ်ပိုင်းစာ ခါးရှုရှုယစ်ရွှေရည်ကို မအိပ်ခင် ညပိုင်း မျှဉ်း သောက်တတ်သည်က သူ့အကျင့်ဖြစ်သည်။ သူ့ဇနီး ဆုံးပြီးကတည်းက သည်အကျင့်စွဲခဲ့၍ ဆယ့်ငါးနှစ်ပင် ကျော်ခဲ့ပြီ။

ခြံအလွတ်ကြီး၏ ဗလာခြံစောင့်ဖြစ်သူ သူ၏ပျင်းပျင်းရိရိ ညခင်း များထဲ ရောက်ရောက်လာတတ်သူက သူ့ခြံ အနောက်ဘက်အိမ်မှ ကိုစော။ ညနေဘက် သူ့ဆိုင်သွားရင်း ဖြတ်သွားဖြတ်လာ နှုတ်ဆက်ဖြစ်ရင်း ကိုစော နှင့်သူ ခင်မင်ရင်းစွဲ ဖြစ်လာသည်။ နေ့ဘက်ဆိုလျှင်တော့ ကိုစောခမျာ မအားနိုင်ရှာ။ သားရေအိတ် အပေါ့စားလေးတွေ ပုံကြမ်းချုပ်သည့် အလုပ် လုပ်သော ကိုစောက တစ်နေ့ကုန် အပ်ချုပ်စက်ပေါ်မှာ တကျွန်းကျွန်း။ ကားတစ်စီးဝင်သာရုံရှိသည့် ရပ်ကွက်လမ်းဘေးမေးတင် ကိုစောတို့အိမ်ကျဉ်း ကျဉ်းလေး၏ မျက်နှာစာမှာ ဖြတ်စပုံတွေ ပြည့်နေတတ်သည်။ သမီးပျို သုံးယောက်၊ အိမ်ထောင်သည်သမီးက ပါသည့် မြေးနှစ်ယောက်နှင့် အိမ် နှင့်လူအပြည့်ဖြစ်နေသော ကိုစောခမျာ ညဘက် သူ့ခြံထဲ ခြေညောင်း လက်ဆန့်လာလုပ်တိုင်း ‘အခုမှပဲ စိတ်လွတ်လပ်သွားတယ်ဗျာ’ဟု သဘော တကျပြောရင်း ရယ်မောတတ်သည်။

‘ခင်ဗျား အခုထိ အိတ်ချုပ်တုန်းပဲလား၊ မနားသေးဘူးလား’ ဟု သူပြောလျှင် ကိုစောက

‘ကိုခင်သောင်းလဲ အခုထိ ခြံစောင့်တုန်းပဲ မဟုတ်လား’ဟု ပြန်ချေပ တော့ နှစ်ယောက်သား မနာနိုင်ဘဲ အကြောင်းကိုယ်စီနှင့် ရယ်မောပစ်ကြစမြဲ။

ကိုစောလည်း သူနှင့် ရွယ်တူဆိုတော့ ခြောက်ဆယ်ကို တော်တော် စွန်းတော့မည်။ သူကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြိဖန်ဖြေသိမ့်ရလျှင် ကျေနပ် စရာပါလေ။

‘ခြံစောင့်အလုပ် မလုပ်ပါနဲ့တော့ အဖေရယ်၊ သမီးရှာကျွေးနိုင် ပါတယ်’ ဟု လဆန်းရက် သူပိုက်ဆံ သွားပေးချိန်တိုင်း တစ်ဦးတည်း သော သမီးက မျက်ရည်ဝဲဝဲနှင့် အမြဲပြောနေကျ မဟုတ်လား။ သူ့ကိုယ်တိုင် က ‘အလုပ်မရှိရင် မနေတတ်လို့ပါ’ ဟု သမီးကို ပြန်ဖြေသိမ့်ပေးခဲ့မြဲ။

စာရေးကြီးပင်စင်စား ခြောက်နှစ်ကျော်လာမှ အခုဆို တစ်လလျှင် ငွေနှစ်သောင်းတော့ မုဆိုးမ ပူပူနွေးနွေး သမီး၏ မြောက်ဒဂုံက မဖြစ်ညစ် ကျယ် အိမ်ဆိုင်ဝင်ငွေကို ဖြည့်ပေးနိုင်၍ သူ ကျေနပ်ပါသည်။ သူ့သမီး ခမျာလည်း သားသမီးသုံးယောက်နှင့် ကသီလှသည်က သူ့မျက်မြင်ပင်။ သည်အလုပ်ကိုပင် သူ့လိုအရွယ်နှင့် ကံကောင်း၍ရသည်ဟုသာ သွားလေသူ သမက်ကို ကြိဖန်ကျေးဇူးတင်ရသည်။ လုပ်ငန်းခွင်မတော်တဆနှင့် ဆုံးပါး သွားသော အလုပ်သမားမိသားစုကို စောင့်မမှုတစ်ခုအနေနှင့် သူဌေးပေးသည့် အခွင့်အလမ်းဖြစ်၍ပင်။

သည်ခြံကို ရောက်စတုန်းက အမြဲတမ်း ပြုံးပျော်နေတတ်သည့် ကိုစောကို သူတော်တော်အားကျမိသည်။ ကိုစောတို့အိမ်လေးဆီက အော်ဟစ်ရယ်မောသံ၊ ကလေးတွေ ပြေးလွှားကစားသံတွေက ညဘက် ညဘက်ဆို မြေးတွေကို သတိရမိအောင် သူ့ခြံထဲအထိ ပျံ့လွင့်လာစမြဲ။ ကိုစောသမက်က နယ်မှာ အလုပ်လုပ် နေသော်လည်း ကလေးစရိတ်ပင် လောက်ငအောင်ပို့နိုင်တာမဟုတ်ဟု ကိုစောစကားထဲမှာ ပါဖူးသည်။ ဒုတိယ သမီးကတော့ အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘဲ အဖေကို ဝိုင်းကူနေသူ။

“သမီးလေးယောက်မှာ နှစ်ယောက်ဘွဲ့ရရင် တော်ပါပြီဆိုပြီး စာ လည်း သိပ်မလိုက်နိုင်တဲ့ အကြီးနှစ်ယောက်ကို ရှစ်တန်းအောင်တော့ ဆက် မထားဘူးဗျာ။ တတိယသမီးက ဘွဲ့ရသွားပြီ။ အငယ်ဆုံးမကလဲ နောက်ဆုံး နှစ် ဖြေပြီးပြီဆိုတော့ လက်လွှတ်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်စက်ပေါ်က ဆင်းနိုင်ဖို့ တော့ မမြင်သေးဘူးဗျ..”

စကားပြောလျှင် အရယ်တစ်ဝက်နှင့် ပြောတတ်သော ကိုစော သည် သူ့တတိယသမီးကိုတော့ အမြဲချီးကျူးတတ်သည်။ မိဘမပြေလည်မှန်း သိတတ်ပြီး ဆယ်တန်းအောင်ကတည်းက ကျောင်းတက်ရင်း အလုပ်ဝင်လုပ်

ကာ လိမ္မာရေးခြားရှိကြောင်း၊ သူ့သမီး အလုပ်လစာကောင်းကြောင်း၊ အလုပ်ပိုင်ရှင်သူဌေးကလည်း သဘောကောင်းကြောင်း၊ တစ်မြန်နှစ်မိုးရာသီ သူတို့အိမ်အမိုး ပျက်စီးသွားတုန်းက သူဌေးပဲ ချက်ချင်းငွေထုတ်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ သူ့အဘွားကြီး ဆေးရုံတက်စဉ်ကလည်း ကားကအစ အားလုံး ကူညီကြောင်းတွေ ကိုစော ပြောတတ်လွန်း၍ သူပင် ကိုစောသမီးလေး အလုပ်ရကံကောင်းတာပဲဟု ထောက်ခံခဲ့ဖူးသည်။

“သမီးပြောတာတော့ ကုမ္ပဏီစဖွင့်ကတည်းက သမီးတို့ဝင်လုပ်ခဲ့တာဆိုတော့ လုပ်သက်များလို့ အခွင့်အရေးတွေရတယ်လို့ ပြောတယ်။ သူတို့ကြိုးကြိုးစားစား ဈေးကွက်ရှာပေးခဲ့တဲ့ ကုန်ပစ္စည်းက အခု အရမ်းအောင်မြင်နေတော့ သမီးတို့ အကျိုးရှိတာပေါ့ဗျာ”

သည်တုန်းက ကိုစောမျက်နှာမှာ သမီးအတွက် ကျေနပ်ဂုဏ်ယူပြီး တွေ ဝေဝေဆာဆာ။ သည်ရက်ပိုင်းတွေ ကိုစော သူ့ဆီ ရောက်လာလျှင် သူ့ထုံးစံ ပြုံးရယ်နေသည့်ကြားက မှုန်မှုန်မှိုင့်မှိုင့် ဖြစ်သွားတတ်သည်ကို သူ သတိပြုမိသည်။ ကိုစော တစ်ခုခုဖြစ်နေသည် ထင်ခဲ့သောသူ့မှာ ကိုစောအပေါ် နားလည်စွာပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိအောင် ကြုံကြိုက်စွာ သိခွင့်ရခဲ့ သည်။

တစ်နံနက်ခင်း သူ့ခြံနှင့် မျက်စောင်းထိုး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သူ ထိုင်နေတုန်း ကိုစောသမီးက သူ့ခြံရှေ့မှာ ရပ်ရင်း ရုံးသွားဖို့ လာကြိုမည့် ကားကို ထွက်စောင့်နေသည်။ ပါးချိုင့်ကလေး အထင်းသားနှင့် ရုံးယူနီဖောင်း မိုးပြာရောင်ဝတ် ကြော့ကြော့မော့မော့ ထိုကလေးမက ညီအစ်မလေးယောက် ထဲမှာ အချောဆုံးပင်။ မကြာခင် အဖြူရောင် ကားအကောင်းစားတစ်စီးက ကလေးမကို လာကြိုသွားသည်။ သူ့နောက်နားကျကျ အမျိုးသမီးဝိုင်းမှ စကားသံများ ထွက်လာသည်။

“တွေ့လား... ဘောဇုံကိုယ်တိုင်လာကြိုတာ။ ပိုင်တယ်နော်။ ပိုင်ရှင်သူဌေးကိုမှ အပိုင်ကိုင်ထားတာ။ သူ့ရုပ်ကလေးနဲ့ မထင်ရဘူး။ ကီပင် ဖြစ်နေတာ။ ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်လေးတွေကျ တူတန်တယ် မထင်ခဲ့တဲ့ သူက အခုကြည့်ဦး”

သူ နားလည်သလောက်တော့ သူတို့ပြောပုံအရ ကလေးမက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် အိမ်ထောင်ရှိသူဌေးနှင့် ငြိစွန်းနေပုံပင်။ မလိုတမာအပြောမျိုး လား၊ တကယ်ဟုတ်နေသလားဟု စိတ်မကောင်းစွာ သူ တွေးမိသည်။

သူကဲ့သို့ သည်ရပ်ကွက်မှာ အပေါင်းအသင်းမရှိသည့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် နားပင် ကြားရသည်ဆိုတော့ သည်သမီးအတွက် အမြဲဂုဏ်ယူတတ်သော ကိုစောတစ်ယောက် ငိုနေရသည်ကို သူ သဘောပေါက်မိရသည်။

ထိုနေ့ညက အရက်မသောက်တတ်သော ကိုစောက သူ့သောက် နေသည့် စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ‘ကျုပ်လဲ သောက်မယ်’ ဟု ပြောတော့ သူ မအံ့သြမိတော့။ တကယ်သောက်တော့ ခွက်တစ်ဝက်ကိုပင် ရေရောပြီး ရှုံ့မဲ့နေသော ကိုစောကို ‘မလုပ်နဲ့ဗျာ’ဟု သူတားတော့ ကိုစောက တဟားဟား ရယ်နေသေးသည်။ ပြီးတော့ ‘မနက်ဖြန် ခင်ဗျား သွားမဝယ်နဲ့ ကျုပ် တစ်လုံးဝယ်ပြီး လာခဲ့မယ်’ ဟု နှုတ်ဆက်ပြန်သွားသည်။

နောက်တစ်နေ့ နေမဝင်ခင်မှာပင် ကိုစောက ပုလင်းတစ်လုံးဆွဲကာ ရောက်ချလာသည်။

“ကျုပ်ကို ဘာလို့လဲ ထင်မနေနဲ့ဦး ကိုခင်သောင်း။ ပျော်လို့၊ ပျော်လို့သောက်တာ။ စိတ်ညစ်ရင် အရက်သောက်တယ်ဆိုတာကို တစ်သက် လုံး လက်မခံခဲ့တဲ့ ကိုစော ပျော်လို့သောက်တာများ”

ပါးစပ်ထဲဝင်အောင် သောက်သည်ကနည်းနည်း၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပေကျုံ့နံ့စော်စေသည်ကများများနှင့် ကိုစော၏ အိမ်အပြန်အပြုအမူက သူ့ကို တော်တော်လေး အံ့အားသင့်စေသည်။ ကိုစောအိမ်ပြန်သွားပြီး မကြာမီ အော်ဟစ်သံတွေ ကြားတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကလေးတွေ အသံပဲ ထင်ခဲ့ သည်။ သစ်သားနံရံတွေ တဖုန်းဖုန်းကန်သံနှင့် ကိုစောမိန်းမ၏ အော်သံ ကြားမှ ကိုစော ပွဲကြမ်းနေမှန်း သူသိပြီး အိမ်အပြင်ထွက် နားစွင့်ရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုစောရဲ့။ အရက်နဲ့တွေ့လဲ ထောင်းထလို ဘယ်တုန်းက သောက်ဖူးလို့လဲ”

“ပျော်လို့ပါ သန်းမေရာ။ ပျော်ခွင့်ပေးစမ်းပါ... ဟ”

ကိုစော၏ ကြိုးဝါးသံအဆုံးမှာ သိပ်မကျယ်လှသော်လည်း ပန်းကန် ပစ်ခွဲသံ၊ ထိုင်ခုံတွန်းလှဲသံ၊ ကလေးတွေ လန့်ငိုသံ ဆူညံသွားတော့ သူပင် ခေါင်းကြီးသွားသည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချင်း အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာကာ ‘ကိုစော... ကိုစော’ ဟု သူ့နှုတ်မှ ရေရွတ်မိသည်။ ကိုစော မမူးကြောင်း သူအသိဆုံးမို့ သူ့မိတ်ဆွေကိုသာ သူ သနားမိသည်။ တစ်သက်လုံးပျော် အောင် ထားလာခဲ့သည့် သူ့မိသားစုအပေါ် မကျေနပ်ကြောင်း ပေါက်ကွဲချင် သည့် ကိုစောပုံစံက ဒါအလွန်ဆုံးပဲ ထင်ရဲ့ဟု စိတ်မသက်မသာ သူ

တွေးမိသည်။

မကြာခဏ ကိုစော၏ ထိုသို့သော အပြုအမူက နောက်ဆုံးတော့ သူတရားခံ ဖြစ်လာရတော့သည်။

“ဒီလူကြီးနဲ့ပေါင်းမှ အဖေ အတတ်ကောင်းတွေ တတ်နေတယ်”

ကိုစောတို့အိမ်ရှေ့ကအဖြတ် ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်မိသော ကိုစော သမီးကြီး၏ အသံ။ တစ်ညခင်းမှာတော့ ပုလင်းနှစ်လုံးနှင့် ကိုစော ရောက်လာသည်။ တားမရမှန်းသိသော်လည်း ‘ခင်ဗျား သောက်တာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့ဗျာ၊ ရပ်စမ်းပါတော့’ ဟု စိတ်တိုစွာ သူ ပြောမိသည်။ ပြုံးပြုံးကြီး ပြန်ကြည့်နေသော ကိုစောက တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ရေမရောဘဲ သောက် နေတော့ သူပင် ကိုစော အရက်နှင့် ယဉ်ပါးသွားပြီလားဟု လန့်သွားမိသည်။

“ကျုပ် လူပျိုပေါက်ဘဝက အရက်ကို စသောက်ဖူးဖူးချင်း ဒီလို တွေးခဲ့မိတယ် ကိုခင်သောင်းရဲ့။ ဒီလောက် အဝင်ဆိုးအောင် ခါးသက်တဲ့ အရသာကို ဘာကြောင့်များ စွဲလမ်းကြရသလဲလို့။ အခုတော့ သဘော ပေါက်ပြီဗျို့။ အရက်ခါးခါးကြီးထဲ ထည့်စိမ်လိုက်မှ သက်သာနိုင်မယ့် အချိန် လဲ ရှိသေးတာကိုးဗျနော်”

တဖြည်းဖြည်း မျက်နှာနီနီလာကာ ကိုစော တကယ်မူးလေပြီ။ တောင်ရောက်မြောက်ရောက် သူ့စကားတွေ အလိုက်သင့် နားထောင်ပေး ရင်း ပြန်ဖို့ သူလောဆော်တော့ ‘အိမ်ကိုလား...’မေးပြီး ကိုစော မျက်ရည် တွေတွေကျလာသည်။

“ကိုခင်သောင်း အခု ကျုပ်ဘာလုပ်ချင်လဲ သိလား။ ကျုပ်အိမ်ကို မီးရှို့ပစ်ချင်နေတယ်”

“ဟာဗျာ ကိုစောကလဲ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“တကယ် မလုပ်ပါဘူးဗျာ။ မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ မီးရှို့ဖို့ နေနေသာသာ ကျုပ်အဖြစ်က ဘယ်လောက်ဆိုးတယ် ထင်လဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကြားမှာ ရှက်လို့ ကိုယ်ပြောချင်တာ၊ ဆဲချင်တာတောင် မဆဲနိုင်တဲ့ဘဝပါ။ သမီး အလိမ္မာလေးကိုးဗျ။ ကျုပ်အထင်ကြီးဆုံး သမီးကမှလေ..”

ပြောရင်း အသံတိမ်ဝင်သွားသော ကိုစောကို သူလည်း မနှစ်သိမ့် နိုင်စွာ ‘အေးဗျာ...’ ဟု မဆီမဆိုင် ထောက်ခံသလို လေသံ ထွက်သွားမိ သေးသည်။

“သူ ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရတယ်ထင်လဲ။ ကျုပ်ကြောင့်တဲ့ဗျာ။ ဒီလို

သာဆို ကျုပ် ဒီစက်ပေါ်က မဆင်းရဲမှာ စိုးလို့တဲ့။ မနေ့ညက ကျုပ် အိပ်ပျော်နေတယ် ထင်ပြီး အမေနဲ့သမီး ကျိတ်ပြောနေတာ အကုန်ကြားရမှ ကျုပ် ရင်ပွင့်တော့တာဗျ။ အရင်ကြိုက်လာတဲ့ ကျောင်းတုန်းက ကောင်လေး ကိုပဲ ပြန်စဉ်းစားပါ။ ညည်းအဖေ စိတ်ထိခိုက်နေတယ် ထင်တယ်လို့ သူ့ အမေပြောတာကို ဘာပြန်ပြောတယ်ထင်လဲ ကိုခင်သောင်း။ ဟိုကလေးကို ယူရင် သူလိုကိုယ်လို ဒီဘဝထဲပဲ။ အခု အဖေ စိတ်ဆင်းရဲရလဲ ခဏပဲတဲ့။ သူဌေးက အတိအလင်း လက်ထပ်ယူမှာပါတဲ့။ လူတွေဝိုင်းပြောလဲ ခဏပဲ တဲ့။ အဓိက အဖေ ဒီစက်ပေါ်က ဆင်းပြီး မသေခင် ချမ်းချမ်းသာသာ နေသွားဖို့ပဲတဲ့။ သမီးလဲ ဒီလိုအိမ်လေးထဲမှာ မနေချင်တော့ဘူးတဲ့ဗျာ။ ဘယ်လောက်ဆိုးတဲ့ ဘဝလဲဗျာ။ ဘယ်တုန်းကများ အိတ်ချုပ်ရတာ မောလှ ပါပြီ တစ်ချက် ကျုပ် ညည်းခဲ့ဖူးလို့လဲ။ ကျုပ်က တောက်လျှောက် အလိမ္မာ တုံးလေး ထင်ခဲ့ရတဲ့ သမီးမျက်နှာကြည့်ပြီး ဒီလိုကိစ္စကိုမှ ဖွင့်ပြီး အပြစ်ပြောဖို့ တောင် ပါးစပ်က မထွက်ရဲတဲ့လူပါဗျာ... ကျုပ် ကိုစောပါ”

မူးမူးနှင့်ငိုလိုက်၊ ရင်ဖွင့်လိုက်နှင့် ကိုစောမှာ ထိုညက တော်တော်နှင့် အိမ်ပြန်ခိုင်း၍ မရပေ။ ကိုစောငြိမ်သွားတော့မှ လာခေါ်ဖို့ ကိုစောတို့အိမ်ကို လှမ်းအသံပြုရသည်။ ခဏနေတော့ ကိုစောဇနီးနှင့် သမီးကြီးနှစ်ယောက်က ကိုစောကို လာတွဲခေါ်ကြသည်။ ကိုစောဇနီးသည်၏ အားနာဟန်အကြည့် ကို သူနားလည်သလို သမီးနှစ်ယောက်၏ သူ့အပေါ် မလိုလားစက်ဆုပ်ဟန် အကြည့်ကိုလည်း နားလည်ပေးလိုက်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစော ကိုစောတို့ အိမ်ရှေ့ ကားတစ်စီးဝင် သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားတော့ ကိုစော ဆေးရုံတင် လိုက်ရသည်ဟု သူကြားရသည်။ ‘လေဖြတ်သွားတာ’ ဟု တစ်ယောက်က ပြောတော့ သူအတော် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ သူ သတင်းမေးချင်၍ ကိုစောအိမ်ဘက် ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့အပေါ် အမျက်ထွက်နေဟန်ရှိသော ကိုစောသမီးတွေ မျက်နှာပဲ မြင်ရ၍ မမေးသာတော့။ နောက်တစ်ရက် ကိုစောဇနီးနှင့် တွေ့မှသာ သူ သတင်းရတော့သည်။

“ဆေးရုံကြီးမှာ။ နောက်အပတ်လောက်ဆိုရင်တော့ အိမ်ပြန်ခေါ်လို့ ရပါပြီ။ ဘယ်ဘက်တစ်ခြမ်း လေဖြတ်သွားတာ။ သူ မူးတဲ့ညက တစ်ယောက် တည်း လေတဟူးဟူးနဲ့ အခန်းပြင်ထွက်အိပ်တယ်လေ။ ကျွန်မလည်း မနက်မှ သိတော့တာ”

နောက်အပတ်ကို သူစောင့်ခဲ့သော်လည်း ကိုစော ရောက်မလာခဲ့ပါ။ အိမ်ကိုပါ ပိတ်ပြီး မိသားစုအကုန်လုံး ရွှေ့သွားကြသည်။ သူ့အဖေ ကျယ် ကျယ်လွင့်လွင့် အနားယူ၍ရအောင် တတိယသမီး စီစဉ်ပေးသည့် အိမ်သို့ ပြောင်းကြသည်ဟုသာ နောက်ဆုံးသိလိုက်ရသည်။



တိတ်ဆိတ်နေသော ကိုစောတို့အိမ်ကလေးကိုကြည့်ကာ အပိတ် တံခါးမ မရှိသည့် သံပန်းတံခါးကြားမှ မြင်ရသော အပ်ချုပ်စက်နှစ်လုံးကို ငေးရင်း ကိုစောကို သူသတိရသည်။ ပြီးတော့ သည်လိုပုံစံနှင့် စက်ပေါ်က မဆင်းနိုင်ဘူးဟု ငိုကြွေးသွားသော သူ့မိတ်ဆွေသည် သူ့ခြေထောက်တွေ ကိုယ်တိုင်က စက်မနင်းနိုင်တော့လို့ပါ ဟူသည့် အကြောင်းပြချက်လှလှလေး ကို လက်ခံတတ်ပါစေဟု သူ ဆန္ဒပြုမိသည်။

အခုတော့ အိမ်ငယ်လေးထဲမှာ အရက်ပုလင်းတစ်လုံးကိုသာ အဖော်ပြုနေသော သူတစ်ယောက်တည်းပင်။ သူသောက်နေသော သည် ပုလင်းထဲမှာ အရက်စစ်စစ်တွေချည်း ရှိနေသည်ဟူ၍တော့ သူလည်း အာမ မခံနိုင်ပါဘူးလေ။

။

ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၁၂၊ ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း။





စာရေးသူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်း သန္တာမူဖြစ်ပြီး အဖ ဦးအောင်ဘနှင့် အမိ ဒေါ်ခင်နွဲ့မူ တို့မှ စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ ကလေးဝမြို့တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ကလေးဝမြို့ အထက်တန်းကျောင်းမှ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ၂၀၀၁ ခုနှစ်တွင် စစ်ကိုင်းသမဝါယမဒေသကောလိပ်မှ စာရင်းကိုင်ပညာဒီပလိုမာဘွဲ့၊ ၂၀၀၃ ခုနှစ်တွင် မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှ စီးပွားရေးပညာဘွဲ့၊ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ် တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ စီးပွားရေးဥပဒေပညာ ဒီပလိုမာဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း စာရင်းကိုင်တစ်ဦးအဖြစ် ရန်ကုန်မြို့တွင် နေထိုင်ပြီး ဝါသနာပါသော ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များ ရေးသားလျက်ရှိသည်။

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လထုတ် ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း၊ ရွှေအသစ် ကဏ္ဍတွင် ဖော်ပြခံရသည့် **နှလုံးသားထက်က ကမ္ဘည်းတိုင်** ဝတ္ထုတိုဖြင့် စာပေနယ်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ဆေးဆေး အမည်ဖြင့် ပထမဆုံးပုံနှိပ်စာမူမှာ ၂၀၀၈ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလထုတ် အပျိုစင်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခံရသော **ထပ်တူ ညီပြန်လင်းတန်းများ** ဝတ္ထုတိုဖြစ်သည်။ ၂၀၀၈ ခုနှစ်မှ ၂၀၂၀ ပြည့်နှစ် အတွင်း မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုတို/ရှည် နှစ်ဆယ့်ခြောက်ပုဒ် ရေးသားခဲ့သည်။

၂၀၁၅ ခုနှစ် ရွှေအမြုတေစာပေဆုပေးပွဲတွင် **ပျော်ရွှင်ခြင်း**

ငှက်ကလေးများ ဝတ္ထုတိုဖြင့် ပရိသတ်အကြိုက်ဆုံး ရွှေနလုံးသားဆုနှင့် ၂၀၁၇ ခုနှစ်တွင် သူ့သစ္စာ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်ဖြင့် ရွှေအမြဲတေစာပေဆုကို ရရှိခဲ့သည်။

လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်အဖြစ် မဟာစာပေမှ ၂၀၁၉ ခုနှစ်တွင် ပထမဆုံး ရေးသားသော ဖွေရှာမောရသူမယ် နှင့် ဒုတိယစာအုပ် တစ်ဘဝဒဏ်ရာ၊ ၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်တွင် တတိယစာအုပ် ခိုတွယ်ရာ ကို ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ယခု မှောင်ရိပ်ကလိပ်ပြာ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ သည် ၂၀၀၉ ခုနှစ်မှ ၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်အတွင်း ရေးသားခဲ့သော မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများကို ပထမအကြိမ် စုစည်းထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်သည်။

